

Ponořte se do úžasně nápaditého světa
okřídlených mečů a rozbitých solárních článků.

SFX

ZLO

PETER NEWMAN

HOST

ZLO
PETER NEWMAN

ZLO

PETER NEWMAN

BRNO 2018

Copyright © Peter Newman, 2016
Jacket illustration © Jaime Jones
Jacket layout design © HarperCollinsPublishers Ltd, 2016
Translation © Milan Žáček, 2018
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-364-7 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-365-4 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-366-1 (Formát MobiPocket)

Věnováno Danielovi

KAPITOLA JEDNA

Na jihu se pohnula Trhlina.

Zvětšovala se přes tisíc let. Zpočátku pomalu, coby skrytá rakovina pod kůží země, uzoučká prasklina, vydechující cizorodé obláčky, znepokojivá, leč neškodná. Pod povrchem však sílil tlak, až se z praskliny stal otvor a tento otvor se rozšiřoval, dokud se neproměnil v zející lůno, vyhřezávající ránu.

Drali se z ní démoni, beztvaré přízraky, které si zabíjením razily cestu do reality, obývaly těla padlých a proměňovaly je, zmocnily se přirozeného řádu věcí a nakazily ho, rozkládaly rostliny, zvířata, dokonce i samotný vzduch.

S nabýváním fyzických forem si démoni nacházeli identity a jména: největším z nich byl nestvůrný Uchvatitel, jenž se silou vůle vyškrábal k moci, jenž porazil Gamu ze Sedmy a rozprášil její vojska. Uchvatitel zvěstoval konec nadějí a pád lidského pokolení.

Zkáze však ušel Gamin živoucí meč a jeho přetrvávající přítomnost rozdírala stopy, jež ulpěly na Uchvatitelově podstatě, nahlodávala ji a oslabovala. Uchvatitel vyslal své poddané, aby meč, jemuž démoni dali jméno Zlo, našli, ale jejich snahy skončily nezdarem. O meč je připravil jistý muž.

Moc meče posléze Uchvatitele svrhla a opět zavládlo něco velmi blízkého míru. Byla to ovšem pouhá přestávka, zadržení dechu. Bylo to jen něco dočasného. Neboť Trhlina na jihu se pohnula.

* * *

Na druhé straně světa stál u okna muž a upíral jantarové oči na postavičku venku. Jmenovala se Vesper. Nedělala nic pozoruhodného, ale přesto se muž při pohledu na ni usmíval. Sama její existence skýtala útěchu, hřála jako slunce.

Byl dlouho sám a ztracený, tulák. Nyní měl domov, rodinu a tolik koz, že nevěděl, co si s nimi počít. Vedl dobrý život.

A přesto se mu poslední dobou zdálo, jako by se zpoza rohu rozléval stín, náznak blížícího se neklidu. Jeho dům vyrostl za hranicí Zářícího města, v ústraní, daleko od lidí, politiky a očekávání druhých. Novinky se k prahu jeho domu dostávaly pouze s vynaložením určitého úsilí. Nebyla to náhoda.

Za jeho zády se rozechvěl meč, rozkolébal se tam a zpátky, složená křídla zaťukala o stěnu, ale oko zůstávalo zavřené. Dlouhá léta tvrdě, klidně spal, jeho tichý společník.

Muž se k němu otočil, z tváře mu vyprchával úsměv. Bezděčně si poškrábal staré jizvy na stehně, na tváři, na spánku. Hojily se mnoho let. Let, jež zasvětil jemné práci, aby si vytvořil nový život, bezpečný prostor pro ty, které miluje.

Opět upřel pozornost na Vesper, která si nenuceně povídala s kozami. Pomalu se vracel k práci, meč však nepřestával ťukat, byl jako kamínek v botě, který tlačí a nedá se vypudit z mysli. Mužovy rty se sevřely do ostré linky. Pěsti u boků se zařaly.

Odnesl meč do svého pokoje a zavřel dveře.

Nestačilo to.

Zabalil ho, z látky vytvořil silný kokon, aby ztlumil zvuky meče.

Nestačilo to.

Ačkoli už meč nenarážel do stěny, jeho neklid se projevoval nedokončenými tóny, slabým naléháním, které drnkalo do okrajů mužovy duše.

Muž si uvědomil, že stojí ve dveřích se strnulým pohledem, jednou rukou už je otevírá, aby sáhl po spícím meči. Byla by hračka jej pozvednout, znovu ho probudit, aby...

„Co to děláš?“

Trhl sebou, a když se otočil, uviděl Vesper s rozzářenou tvářičkou. Každý den s ní byl učiněný zázrak. A jak vyrostla! Jak připomínala svou matku.

Děvče naklonilo hlavu, snažilo se mu nakouknout za záda.
„Co to děláš?“

Nasadil slabý úsměv a pokrčil rameny.

„Jsi v pořádku?“

Přikývl.

„Co je tam? Jako bych něco slyšela. Můžu se podívat? Je to nějaké zvíře? Znělo to nešťastně. Můžu to vidět?“

Její otázky odbyl mávnutím ruky a vlídně ji uchopil za rameno. Vykročil pryč od pokoje a odváděl ji s sebou.

Později, když si dívku odvedla jiná zábava, se do pokoje vrátil s bytelnějšími materiály a bednou.

Ale nestačilo to.

První vlna démonů se zrodila před dvaceti lety, Trhlina však nezmizela. Vytékal z ní neustávající pramínek deformovaných stvůr, jež se objevily tu samy, tu ve dvojicích, občas jich byly celé přehršle, ale Trhlina vždycky a neustále rostla. Píď po pídi, trochu se zvětšila, křečovitě se stáhla, pak se opět rozevřela.

Samael to sledoval jedenáct let.

Stál na rezivějícím kopci, kdysi hadu mechanizovaného kovu, nyní pomníku zapomenutým věcem. Domorodý mech

mu pod nohama sváděl bitvu s nakaženými kmeny. Samael si toho nevšímal, veškerou pozornost upíral na Trhlinu. Poprvé sem přišel z náhlého popudu. Přitáhly ho hlasy, které tak úplně neslyšel, skryté hluboko v jeho podstatě. Svě popudy měl rád, stejně jako měl rád své zvyky. Udávaly mu směr.

Uplynulo dvanáct let od jeho druhého zrození, od chvíle kdy musel dát vale životu na moři, a beze změny zůstaly už jen jeho vlasy. Pod zbrojí měl nažloutle bílou kůži, fosilizovanou do parodie rozpraskaného mramoru. Vlasy mu na rozdíl od zbytku těla kypěly životem. Měl je svázané do ohonu, jenž se mu řinul ze škvíry vysoko v přilbici. Libůstka, o níž věděl, že by se jeho stvořiteli nezamlouvala. Při té představě se zachvěl a pousmál.

Jistě, jeho stvořitele, velitele, zničilo Zlo, spolu s dalšími Rytíři nefritu a popela, ale ani to Samaela nepřimělo, aby o něm nepřemýšlel. Nebo neusiloval o jeho souhlas. Přál si, aby tomu tak nebylo.

Zbroj, kterou měl na sobě, tvořila kolekce nesourodých plátů vyhrabaných z bojiště, neuměle sbitých do jakéhosi jednolitého tvaru. Výsledek byl ošklivý a nepadnoucí. Vyhoval mu. Druhá kůže, kterou si sám vytvořil. Už jí uvykl. Příkladnějším toto by jeho stvořitel určitě schvaloval. Doufal v to, ale jistý si být nemohl. Po náhlé smrti velitele mu zůstala svoboda a příliš mnoho otázek.

Z Trhliny vybublala nová vlna podstaty. Průrva z tohoto kopce kdysi vidět nebyla, protože mezi Samaelovým vyvýšeným stanovištěm a ohromnou puklinou ležela vesnice. Z vesnice však už nic nezbylo, pozřela ji země, vsála ji do jiných nepoznatelných sfér, hluboko, mimo Trhlinu.

Samael netušil, jak to ví, ale věděl to. Vybavoval si budovy, tváře, v nichž, když vesnicí procházel, pohasínala naděje, a které nechával zemřít. Tento záblesk vzpomínek, jež mu patřily a zároveň nepatřily, zmizel stejně rychle, jak se obje-

vil, a zanechal za sebou celý kolotající kotel nezpracovaných pocitů.

Neochotně se v myšlenkách vrátil do současnosti.

Tudy si démoni nacházeli cestu do světa. Samael sice nemohl změnit to, co se mu stalo, ani nemohl démonům o kus dál na severu zabránit v zamořování světa, ale zde platný být mohl. Zde ten příval byl přinejmenším schopen zarazit.

Na okraji Trhliny se začala formovat mračna nezrozené podstaty spolu se spoustou pobíhajících hladových strupů, těch nejnižších démonů. Strupy se rozutíkávaly do stran, v hlíně se pídily po potravě. Nezrozené duše se snažily najít vchod do světa, a pokud měly přetrvat, potřebovaly hostitele.

Samael se usmíval, věděl, že se jim to nepodaří.

Už před lety odklidil těch několik málo zbylých mrtvol, které strupy ještě neujařmily coby své hostitele. Všechny nové demony tím odsoudil k tékání po okraji Trhliny, kde se pomalu rozplývali, děsivé koncepty, jež se nedočkaly vyjádření.

Tuto podívanou měl před očima už bezpočtukrát, ale nikdy ho nepřestala těšit.

Tentokrát však bylo něco jinak. Potvrdila to druhá vlna nezrozených mračen. Jeho zkažené oči četly vzorce v jejich podstatách. Ano, byly zoufalé, to bylo běžné, ale strach v jejich kouřových vírech měl jinou příchuť. Nejvíc je neděsil nepřátelský svět, do něhož vyhřezly. Bylo to něco jiného. Něco za nimi.

Před něčím prchaly.

Zemí něco prorachotilo, šířilo se to směrem ven, až se tím rozechvěl i kovový kopec. Samael rozhodil rukama, snažil se udržet rovnováhu, balancoval na rázové vlně, dokud nepominula. V rychlém sledu se ozval další rachot, zvukem potemněla obloha a z Trhliny vytryskla hustá, černá a fialová podstata.

Samael sletěl z kopce a ztěžka přistál v hlíně. Míšenec se hbitě zvedl, aniž si dělal starosti s tělesnými bolestmi. Země se dál třásla, už setrvale, v důsledku dmutí Trhliny snažící se vytlačit své břímě. Země se zachvěla, povolila a realita se stáhla o kousek dál na sever.

To, co vyklouzlo ven, bylo příliš velké, rozpínalo se to dimenzemi, které pohledem neobsáhl ani Samael. Bylo to velké i malé zároveň, sevřené i bezmezné. A navíc to mělo účel. Existovalo to i bez hostitele, bez zrození.

Vynořila se Touha.

Samael se nemusel dívat dvakrát. Už první pohled si našel trvalé místo v jeho vědomí. Míšenec se uchýlil k jinému starému zvyku a dal se na útěk.

Daleko na severu, za mořem, v zemích chřadnoucí zeleně, se rozkládalo Zářící město. Jeho hranici vymezovalo neviditelné pole, vyladěné na démonickou náказu, připravené spalovat. Z travnatých strání uvnitř tohoto pole vyhlížela okna, prozrazovala, že se v nich ukrývají tunely, kapsle a infrastruktura. K obloze vyrážely stříbrné sloupy, k jejichž bokům a vrcholům byly ukotveny upravené zahrady. Uvnitř prstence kopců a věží se rozprostíralo rozlehlé prostranství. V jeho středu stálo vyleštěné oslnivé schodiště. Stoupalo do výšky patnácti metrů nad zemí a na jeho konci nebylo nic. Šest metrů nad horním schodem se vznášela obří kovová krychle. Pomalu se otáčela, kolos zavěšený na neviditelných vláknech.

Krychle byla napěchována tajemstvími s vlastní hierarchií a potížemi, objekt nadřazený světu dole a stojící mimo něj.

V jejím srdci se nacházela svatyně Sedmy.

I zde, v tomto útočišti, mnoho kilometrů od démonů, ucítili chvění. I zde, za zdmi popírání a síly, platiny a energie, je probudil posun v půdě a podstatě.

První se probudil Alfa. Otevřel oči, nestejně bulvy, jež se třpytily moudrostí jeho stvořitele a tisíciletou zkušeností. Sklouzl zrakem po dalších pěti výklencích, domovech i hrobech pro nesmrtelné uvnitř.

Jejich hlavy se pomalu otáčely, aby se s ním střetli pohledem. Když se takto opatrně vynořili, z tváří jim odpadávaly kamenné šupiny.

Nikdo zatím nic neříkal, nikdo nezpíval. Zde dlela jejich moc, čekala na výzvu, ale chyběla vůle ji pronést.

Alfa spatřoval otázku v očích svých bratrů a sester. Objevila se nová potíž. Chtěli vidět jeho reakci. Zatnul prsty, uvolnil je z jejich kamenného vězení a pohlédl směrem ke svému meči. Coby sotva rozeznatelnou hroudu ho obestíral šedý kámen. Meče jeho sourozenců na tom nebyly o nic lépe. Pokryly je kamenné slzy, prolité během let žalu.

Nastal čas se jich opět chopit.

Alfa pozvedl ruku a ostatní se společně nadechli. Pětice rukou ustrnula, připravena jednat.

Neviditelná síla přitáhla oči Alfy ke třetímu výklenku, tomu prázdnému. Kdysi v něm dlela jejich sestra Gama. Teď v něm nebylo nic.

Přišli o ni.

Ztratili ji.

Co považovali za neměnné, dostalo těžký úder, zlomila to Uchvatitelova moc. Pokud se vydají do války, vyžádá si nová hrozba další oběť? Už jen ta představa byla k nesnesení.

Alfova ruka klesla, sklonil hlavu.

Pět dalších rukou se stáhlo a šest myslí se uklidnilo, navrátilo se do tmy a sladkého zapomnění.

O několik kilometrů dál, pod příkrovem tmy, pod vrstvou látky, pod vrstvou dřeva, pod vrstvou prachu, se otevřelo oko.

Na obloze se líně vznášel pták. Ze zobáku mu visel červ. Bezmocně, zběsile se svíjel. Pták mávl křídly, povyletěl výš, nechal se unášet vzdušnými proudy a zakroužil kolem mohutného sloupu. Na jeho vrcholu ležela blyštivá létající loď a v jejích vížkách spočívala celá řada hnízd.

Ta hnízda by tam být neměla. Dělníci je měli odstranit, ale letos, ani čtyři roky předtím, nikdo nepřišel na inspekci. Na vrchol létající lodi nikdo nedohlédl, a dělníci ho proto nečistili. Nedostatek, kterého si nikdo nevšimal. Byly i jiné. Drobné kazy v pomalu se rozkládajícím Císařství Okřídleného oka.

Vzduch prořízly pronikavé hlasy. Domáhaly se jídla. Pták jim nevěnoval pozornost a zamířil ke svému vlastnímu potomstvu. Červa nechal spadnout k trojici rozevřených zobáčků a střemhlav se spustil pryč, odplul na vzdušných proudech za novými dobrodružstvími.

Daleko dole a na vzdálenost několika kilometrů ptáka starým, otlučeným dalekohledem sledovala dívka. Jmenovala se Vesper a nohy jí brněly touhou vydat se k tomu sloupu, ruce se jí chvěly přáním zkusit na něj vyšplhat. Jenže sloup, stejně jako všechno v Zářícím městě, byl zapovězený. Byly to jen výjevy, jimž stěží rozuměla, pro ni sotva skutečnější než příběhy strýce Ranaře.

Schovala dalekohled do kapsy a rozhlédla se, pátrala po něčem zajímavém. Nic nenašla, a tak se pohledem vrátila k ptákovi, závistivě ho sledovala, dokud se křivka nezměnila v černou tečku. Záhy zmizela i ta. Bez ní se obloha jevila prázdná, nezajímavá.

Protože byla mladá, protože byla v bezpečí, protože byla jiná, Vesper si hrála. Roztáhla ruce a rozběhla se, zamávala jimi jako pták. Nadšení však nad fyzikou nezvítězilo, a tak zůstala na zemi, pro pobavení koz, jimiž byly louky poseté.

Dospěla na hranici svého světa a ztěžka oddychovala. V dalším pohybu jí nebránilo žádné energetické pole, pouze jednoduchý plot a nekonečná varování rodiny.

Vesper k němu přikročila. Ke zdolání takové překážky nepotřebovala umět létat. Rychlý pohled přes rameno plán však zničil dříve, než se stačil zformulovat. Před domem stál její otec a pátral po ní svými jantarovými očima. Vesper honem nasadila nevinný výraz, zvedla ruku a zamávala. Otec ji posunkem přivolał zpátky domů.

Svého otce i strýce milovala Vesper víc, než dokázala vyjádřit slovy, ale někdy si přála, aby nablízku nebyli. Ne jednou provždy. Jen na hodinu nebo na odpoledne. Cestou zpátky do kopce si představovala, jak nádherné by takové odpoledne mohlo být.

Než se však vrátila, její pozornost upoutalo vzteklé zamečení.

„No potěš,“ zašeptala Vesper a dala se do běhu.

Několik kroků ji následovali kozli, ti pak ale zastavili, protože dobře věděli, kde je jejich místo.

Na vrcholu kopce, vedle Vesperina domu, stál další, menší příbytek. Podlahu v něm pokrývaly obětiny: některé byly sotva rozeznatelnými zbytky, jiné byly jen napůl požvýkané. Na podlaze byla jako průsvitná palačinka rozetřena kostka mutigelu. Zčásti ji zakrývala deka. Na té nejistě stála koza s břichem zbytnělým březostí. Na Vesper se po jejím příchodu bezútešně upřely tmavé oči. Koza už byla stará, příliš stará na takové nesmysly, přesto k nim stále docházelo. Nebyla si jistá, koho je třeba potrestat za tento nejnovější počin v dlouhé řadě březostí, a tak rafala po všem, co bylo natolik hloupé, aby se k ní přiblížilo.

Vesper to pochopila na základě vlastní trpké zkušenosti. Zastavila se ve dveřích a bezděčně si promnula starou jizvu na ruce. „Neděvej se na mě. Já za to nemůžu.“

Porod byl rychlý a přímočarý, jen několik vteřin pocení a tlačení. Mládě vyklouzlo na svět, mrtvolně nehybné, obeštěné blánou jako nějakým rubášem.

Koza si hromádku nesouhlasně prohlížela a čekala. Během prvních březostí se o svá mláďata starala, ale i ona už některé věci pochopila.

„No tak!“ pobídla ji Vesper.

Koza jí nevěnovala pozornost.

„Honem!“

Koza jí stále nevěnovala pozornost.

Vesper se zaklením vytáhla z kapsy kus hadru a začala novorozenému kůzleti z hlavy otírat hlen. Zkušenýma rukama si našla cestu do jeho tlamičky a nozder, aby v nich uvolnila lepkavý sliz. Potom zaklela ještě jednou, vypůjčenými cizími, dospělými slovy, která pochytila kdovíkdě. Hleny postupně odstranila. Některé si našly cestu na podlahu, většina však Vesper ulpěla na kalhotách.

Koze se vítězoslavně zablesklo v očích a dala se u dveří do spásání několika zapomenutých trsů trávy.

Kůzle, vlhká hromádka, ne vyloženě mrtvá, ale zároveň ne zcela živá, se stále nehýbalo. Vesper ho začala hladit po boku.

„No tak, to zvládneš. Dýchej, už jenom kvůli mně.“

Nepřestávala ho hladit, nepřestávala k němu promlouvat. Netušila, zda ji kůzle slyší ani jestli to pomáhá, ale přesto to dál dělala.

Koza podrážděně švihla pahýlem ocasu a přiklusala. Mládě si zběžně prohlédla, opět trhla ocasem a potom ho nakopla.

Kůzle se se zachvěním probralo k životu, zalapalo po dechu a slabě zakňouralo.

Vesper se na kozu nevraživě zadívala. „Bylo to opravdu nutné?“

Koza jí nevěnovala pozornost.

Její mládě znenadání sevřel tak silný hlad, že zapomnělo na bolest, a s dychtivě otevřenou tlamičkou pohlédlo mezi obě postavy.

„Chápu to správně, že se ho nechystáš krmit?“ Vesper si vyhrnula rukávy. „To jsem si mohla myslet.“ Ve střehu před případnou odplatou popadla nedaleko stojící vědro a začala kozu dojit.

Ta byla na souboj příliš unavená a rozhodla se, že bude projednou milosrdná.

Když Vesper skončila, postavila se a vědro zvedla. „Musím zajít pro lahev. Nikam nechod, ano?“

Kůzle se dívalo, jak dívka odchází. Otočilo se ke své druhé matce, ale ta už byla pryč. S vyplazeným jazykem nejistě zakývalo hlavou. Udělalo své první krůčky a vklopýtalo do kozího světa.

Ozvala se rána a zapištění.

Vzápětí vycupitalo ven, někam do bezpečí. Neodvážilo se otočit.

Plechové misky při manipulaci zněly jako neduživé zvonce a v kuchyni brebentil čísi tichý hlas. Vesper naslouchala slovům a pomlčkám, tajila dech. Nešla dovnitř, nic neříkala a raději vyčkávala. Dokud nevědí, že tam je, budou sami sebou, lidmi, kteří si dělají větší starosti, kteří činí narážky na tajemství.

Jako obvykle mluvil strýc Ranař, zatímco její otec dělal různé věci, vnášel řád do prostoru trpícího tendencí upadat do chaosu. „Dnes zase přišel posel ze Zornice. Chtějí vědět, jestli je tu všechno v pořádku. Řekl jsem mu, že tu vládne klid a pohoda. Kladl obvyklé otázky, ale něco mi tentokrát připadalo jiné. Byl rozrušený, nevěděl co s rukama. Skoro jsem ho pozval dovnitř na sklenici. Chudák, byl z toho vypětí úplně vyčerpaný. Myslím, že jsou všichni tam nahoře. Samozřejmě že mi nechtěl nic říct.“

Ozvalo se tiché vrčení. Její otec se musel pustit do drhnutí kuchyňských ploch.

„Nepochybuj,“ navázal Ranař, „že kdyby sis s nimi šel promluvit ty, určitě bychom se dozvěděli víc. Stejně jsou tady jenom kvůli tobě.“

Čisticí zařízení s cvaknutím přešlo do vyšší úrovně, vrčení zesílilo a znělo až nepříjemně. Vesper se znovu zhluboka nadechla a přisunula se o kousek blíže. Odvážila se nakouknout do kuchyně.

Strýc Ranař seděl na nepoškozené židli, z hrnku v jeho klíně stoupaly pramínky páry. Zvedl hlas, ale dařilo se mu dál mluvit vlídným tónem. „Vím, že ses v téhle věci nějak rozhodl, ale nevdalo by mi, kdybych věděl, co se děje. Půjdeš si s nimi prosím promluvit? Pro klid mojí duše. A můžeš sem přijít? Je mi protivně s tebou mluvit, když jsi tak daleko.“

Vrčení přístroje zpomalilo, pozbylo pravidelnosti, utichlo. Široká ramena se svésila. Vesper o krok ustoupila, když se její otec otočil a belhavě se vydal na opačný konec kuchyně. Narostly mu vlasy. Vesper nejeden večer sledovala, jak strýc Ranař ty dlouhé hnědošedé prameny rozčesává. Ani ty však neskryly jizvy, které se táhly okrajem vlasového porostu. Podle všeho je bylo možné odstranit stejně, jako se daly spravit vyražené zuby a zjizvená noha, ale její otec veškeré návrhy na chirurgické zásahy odmítal. Ranař se nechal slyšet, že je tvrdohlavý jako ta koza, což u jejího otce vyloudilo úsměv na rtech. Názor však nikdy nezměnil.

Vesper se ty jizvy líbily. Byly důkazem o jiném životě. Kdy byl její otec chrabrý rytíř, o němž básnil strýc, a ne tento unavený muž, který se příliš často kabonil.

Její otec se zastavil u židle, opřel se o ni, předklonil se. Ranařovy ruce se šátřavě šinuly vzhůru, pátraly po jeho tváři.

„Tady tě mám.“ Prsty klouzaly po rysech obličeje: bradě, která potřebovala oholit, jemných vráskách prohlubujících

se kolem očí. Narazily na rýhy, jimiž bylo zbrzděné čelo, a uhladily je. „Vědí, že bojovat už nebudeš. Nikdo to od tebe neočekává. Ale myslím, že bychom měli přinejmenším vědět, co se děje. Pro jistotu.“

Konejšivé ruce spočinuly v těch mozolnatých. Oba klidně stáli, vychutnávali si okamžik.

V takové situaci jako obvykle první promluvil strýc Ranař. „Občas se mi něco donese. Od lidí, kteří nám nosí obětiny. Není jich tolik, kolik jich bývalo, ale někteří chodí stále. Znělá vyhlásila nezávislost a První ji uznal. Z císařství zatím nepřišla žádná oficiální odpověď, ale tak či onak dobrá nebude. A slyšel jsi, co se děje na jihu? Říká se, že...“

Ruce se rozpojily. Jantarové oči se stočily ke dveřím. Vesper zůstala lapena v jejich upřeném pohledu. Rychle se usmála, vešla dovnitř, odkašlala si. „Co se říká, strýčku?“

„Ach, Vesper,“ ozval se jasný hlas, „to jsou jen klepy, nic důležitého. Jak se má koza?“

„Čím dál hůř. S tímhle už ji ani nehnulo. Kdybych tam nebyla, umřelo by.“

„To je už třetí, cos zachránila, že?“

„Vlastně páté. Ale pokaždé se snaží míň.“

„Kdyby mi bylo tolik co jí, pochybuju, že bych se choval líp.“

„Kolik jí je, strýčku?“

Oba muži se spontánně usmáli. „To netušíme. Ale stará je. Kdyby byla člověk, na děti by už dávno neměla věk, to vím s jistotou.“

„No, ona je má, ale nekrmí je. Potřebuju si vzít lahev.“

„Jen si posluž.“

Když prošla kolem, vlasy jí rozčechraly ruce. Cítila, že ji otec sleduje, a pospíšila si. V chvatu tak neobratně zápolila se savičkou, až jí upadla. „Nějaké zprávy z města?“

„Proč se ptáš?“

Dřepla si, aby savičku zvedla. „Měla... měla jsem dojem, že jsem k nám viděla někoho přicházet.“

„To je pravda, návštěvu jsme měli. A přišla z města.“

„Co říkala?“

„Vlastně nic.“

„Ale něco říct musela.“

„Víš, jak to chodí, pořád se něco děje,“ — Ranař uslyšel, jak se Vesper vzrušeně nadechla — „ale není to nic, s čím bychom si měli dělat hlavu,“ dodal rychle.

„Aha.“

Jelikož se nic nedozvěděla, jako obvykle, sebrala savičku z podlahy a odešla.

Kůzle, nakrmené a plné, usnulo Vesper v náručí.

Seděla na zápraží a vychutnávala si jeho teplou váhu, dokud se o pozornost nepřihlásilo její vlastní břicho. Kůzle zamručelo, když ho položila na zem, ale neprobudilo se. Vesper úlevně vydechla a vkradla se do domu. Mysl se jí už hemžila lákavými obrazy, z nichž se jí sbíhaly sliny.

Ve dveřích do kuchyně ze zvyku nastražila uši. Slyšela leda tlumené chrápání. Letmo nakoukla dovnitř a uviděla strýce Ranaře sesunutého na židli, kde si dopřával odpolední zdřímnutí.

Chrápání neustalo, nenarušilo ho ani cinkání příboru a dychtivé jedení.

Při odchodu z kuchyně Vesper zaslechla nějaký šramot ze spíže a ustrnula. Dveře byly pootevřené, ale ne natolik, aby viděla, co je uvnitř. Strhl se v ní krátký souboj mezi zvědavostí a strachem. Uslyšela další zvuk: jakési slabé šoupání, které nedokázala blíže určit. Ať byl uvnitř kdokoli, pohyboval se opatrně, pokradmu.

Musel to být její otec. Uvažovala, co má asi za lubem, a natáhla ruku, aby do dveří zatlačila. Modlila se, aby nezavrzaly.

Ze zkušenosti věděla, že pokud chce znát pravdu, je lepší se po ní pídít na vlastní pěst než klást otázky. Škvíra se pomalu zvětšovala, centimetr po centimetru.

Potom už viděla dovnitř a oči se jí rozšířily.

Stál tam, zády k ní. U boků se mu chvěly zaťaté pěsti. U nohou mu něco tlumeně hučelo, jakoby vzteklý sršeň.

Pomalou zavrtil hlavou a hučení zesílilo.

Vesper cítila tlak ve vzduchu, cítila tlak neviditelných rukou, které tlačí na jejího otce, viděla, jak se jim vzpírá, jak se odklání, jako by vzdoroval vichřici.

Opět zavrtil hlavou, tentokrát prudčeji, méně sebejistě. Čelist se mu pohybovala, ale pokud formuloval nějaká slova, byla příliš tichá na to, aby je Vesper zaslechla.

Vzápětí jako by se něco zlomilo a její otec se chvatně sehnul v jakémsi zoufalém pohybu. Ozvalo se zaklapnutí víka.

Hučení zesláblo, ale neodeznělo.

Její otec se ještě chvílku ztěžka zapíral o bednu, pak se postavil.

Vesper se odlepila ode dveří, ale bylo pozdě, všiml si jí. Vždycky si jí všiml.

Snažila se tvářit nevinně. „Jsi v pořádku?“

Přikročil ke dveřím a úsečně přikývl. Jantarové oči měl podlité krví, opuchlé a Vesper napadlo, jestli neplakal.

Zadívali se na sebe a ona cítila potřebu něco říct, nějak se s ním spojit. Neměla ponětí, kde by měla začít, a tak mu raději nabídla slabý úsměv.

Jeho rty se pohnuly, hrozilo, že mu z nich splyne věta, a Vesper se odvážila doufat, že tentokrát se otevře, jenže náznak v zárodku utal dalším úsečným přikývnutím.

Dveře mezi nimi se zavřely.

Vesper sebou se vzteklým mumláním plácla na stráž. Přišlo za ní kůzle a posadilo se vedle ní.

„To není fér!“ zvolala, až kůzle poplašeně vzhledlo. „Nikdy mi neřekne, co se děje. A nikdy mi nedovolí někam jít nebo něco dělat. Kozy a tráva už mě nudí.“ Aby svá slova otupila, pohladila kůzle po hebké hlavice. „Ale ty jsi roztočiloučké.“

Odpoledne strávila sledováním obzoru s dalekohledem v ruce. Prohlížela si vzdálený okraj Zářícího města, doufala, že spatří některé z míst, o nichž se zmiňoval strýc ve svých příbězích, ale která nikdy nenavštívila. Dnes se dočkala odměny. V kruhu se tam shromáždila skupinka mladých lidí. Vesper co nejdříve zaostřila dalekohled, aby se mohla pokochat všemi podrobnostmi. Všichni měli stejné oblečení, bílé a bez ozdob. Mladí v Zářícím městě si vůbec nepotrpěli na módu a nosili jednotně zastřižené vlasy. Z jejich postoje číselo něco formálního a Vesper uvažovala, co tam dělají.

Ta formace jí byla povědomá, aktivovala jí čip v hlavě. Ten skupinku zkoumal, všímal si, jaká ti lidé zaujímají místa a jak jsou staří, rozřídil je, až Vesper do mozku vyslal jedno slovo: sbor. V Zářícím městě se všichni mladí lidé od útlého věku seskupovali do sborů. To jim bránilo příliš přilnout k rodičům nebo sourozencům. Každých šest měsíců se členové jednotlivých sborů vyměňovali, aby nenavázali příliš pevné společenské vazby. Tímto způsobem se zajišťovala loajalita k císařství.

Vesper neviděla sociální inženýrství ani pomalu dušené jiskry. Viděla jen tajemství a lačnila po dalším.

Chvíli se dívala, všímala si všech pohybů a gest. Netušila, co mladí lidé rozebírají, ale byla si jistá, že každé slovo je přímo úchvatné.

Toho muže si všimla, až když byl téměř u ní. V dalekohledu se objevil jako obr, protože zorné pole jí znenadání zaplnila část bledé kůže jeho hlavy. S výkřikem se skácela dozadu a kůzle v důsledku toho vyrazilo do svahu a pryč z dohledu.

V rozpacích se posadila a podívala se na něj podruhé. Mimo dalekohled tak děsivě ani zdaleka nepůsobil. Byl celý v černém, urostlý a na límci se mu hrdě skvěl odznak Okřídleného oka. Měl zrzavé vlasy tuhé jako dráty. Draly se mu zpod čelenky, trčely do stran. Příslušník Zornice, jako ta návštěva, o níž mluvil její strýc.

„Zdravím,“ řekla Vesper a zdráhavě mu zamávala.

Muž se zadíval nahoru k ní do stráně. „Dobré odpoledne, Vesper.“

„Vy víte, jak se jmenuju?“

„Ano, už jsme se setkali. Před dlouhou dobou. Kdysi jsem pomáhal tvému otci, dostal jsem ho do Šestikruží a přes moře. Jmenuji se Genner. Zmiňoval se o mně někdy?“

„Ne.“

Genner strnul. „Jak říkám, bylo to už dávno.“

„Přišel jste za ním?“

„Přišel jsem mu pomoci. Tedy rád bych, kdyby mi to dovolil.“

Přikývla, věděla přesně, co tím myslí. „I vy si myslíte, že potřebuje pomoc?“

„Mám pocit, že brzy bude. Myslíš, že bys ho mohla přesvědčit, aby vyšel ven a promluvil si se mnou?“

„Nevím. On je...“

„Co je? Je velice důležité, abys mi to řekla, Vesper.“

Napadala ji různá slova, žádné nebylo výstižné. Pokrčila rameny. „Složitý. Něco se děje, ale nechce mi říct co.“

Šel k ní a posadil se vedle, a zatímco mluvil, oba se dívali na město. „Patřím k Zornici. Máme se na pozoru před potížemi, a když se objeví, nasměrujeme Andělské rytíře a armády Okřídleného oka do míst, kde je jich třeba pro naši ochranu.“

„Vy znáte Andělské rytíře?“

„Ano, znám. Dokonce jim občas dávám rozkazy.“ Na chvíli se odmlčel, užíval si úžasu v její tváři. Potom si povzdechl.

„Na jihu je něco v nepořádku, Vesper. Cítí to Sedma ve své svatyni a jsme si jistí, že to cítí i Gamin meč. Potřebujeme, aby se tvůj otec meče opět chopil, a až to udělá, hodlám se postarat, aby nebyl jediný.“

Vesper mlčela a nad hlavou jim poletovala nadýchaná, potrhaná oblaka. „Je to nebezpečné?“

„Ano.“

„Co když to udělat nechce?“

„Jestli chce, nebo nechce, na tom vůbec nezáleží. Nikdo jiný tady není.“ Genner odvrátil zrak od oblohy a zadíval se na Vesper. „Nejradši bych vtrhl k vám do domu a přikázal mu, aby nám pomohl. Ale tvůj otec je vyvolený Sedmy, což ho vyjímá z mojí pravomoci. Potřebuji, aby přišel o vlastní vůli. Potřebuji, aby sis s ním promluvila.“

Vstala. „Můj otec je hrdina. Když si uvědomí, jak špatná je situace, pomůže, vím, že pomůže.“

„Takže si s ním promluvíš?“

„Ano.“

Zamával jí, když vyrazila do straně. „Ať tě střeží Okřídlené oko.“

U večere na talířích pronikavě skřípěly nože, bylo slyšet příliš hlasité mlaskání. Ranařovy průpovídky se nesly v tlumeném duchu a Vesperin otec věnoval veškerou pozornost jídlu, kterého se i tak sotva dotkl. Vesper se na oba muže občas podívala, nejistá si svými šancemi. Přesto to zkusila.

„Napadlo mě, že teď když jsem starší, možná přišel čas, abych se trochu porozhlédla po světě.“

Její otec se zamračil.

Ranař k ní natáhl ruku, sevřel jí prsty. „Zrovna tuhle jsme se s tvým tátou bavili, jak rychle rosteš. Jako bys povyroستla pokaždé, co se k tobě otočíme zády!“ Otec se ještě víc zachmuřil. „Ale abys tam byla v bezpečí,“ kývl Ranař směrem

k Zářicímu městu, „máme pocit, že by ses měla ještě něco naučit. Abys byla v bezpečí...“

„Co kdybyste šli se mnou? Oba? Mohli bychom zajít do Zářicího města. Není to daleko. Mohla bych se tam porozhlédnout a vy byste věděli, že jsem v bezpečí.“

Otec vstal, posbíral nádobí a Ranař odpověděl: „Teď není vhodná doba.“

Vesper se zachmuřila. „Vhodná doba není nikdy.“

„Vím, že to tak vypadá.“

„Už nejsem malé dítě.“ Při těch slovech její otec vzhlédl a nadzvedl obočí. „Nejsem! Vím, že se něco děje! A chci pomoci.“

Cítila tíhu jejich pozornosti a zakolísala. „Dnes se mnou mluvil nějaký muž ze Zornice. Říkal, že se zhoršuje situace. Říkal, že potřebují, abys byl znovu za hrdinu, jak jsi býval, a já tentokrát chci jít s tebou.“ Otec zavrtěl hlavou a ona znejistěla. Když opět našla hlas, nebyl nikterak silný. „Ty mě tady necháš.“

„Žádné strachy,“ uklidňoval ji Ranař. „Nikdo tě opouštět nebude, nikam se nechystáme. Všechno je v pořádku.“

„To mi ten člověk neříkal.“

Ranař smutně přikývl. „Venku nikdy není nic v pořádku. I před Trhlinou zuřily války, epidemie a bůhvíco všechno ještě. My se o svět starat nemůžeme.“ Ohlédl se po jejím otci. „K tomu zjištění jsme došli za cenu velkých obětí. Můžeme se ale postarat sami o sebe.“

„On říkal, že to táta udělat musí. Říkal, že Gamin meč nikdo jiný nosit nemůže.“

„Ten meč může mluvit sám za sebe. Kdyby chtěl, aby byl znovu použit, už bychom o tom věděli.“

„Ale on mluví!“

„O tom pochybuju.“

„Slyšela jsem ho a on taky.“

„To by stačilo,“ varoval ji Ranař.

Vesper pohlédla na otce, aby potvrdil její slova, ale viděla jen jeho záda, když umýval nádobí. Sama se zakabonila, v drobné ozvěně otcovy reakce. Do očí se jí vedraly slzy zmaru a debata byla rázem neuspokojivě u konce, aniž došla řeč na Gennera nebo hrozbu Zářícímu městu.

Podmračený výraz jí coby stálý společník vydržel po celý zbytek večera.

Vesper se s trhnutím probudila. Bušilo jí srdce. Posadila se a zamžourala do útulné tmy svého pokoje. Byla sama. To ji překvapilo. Byla si jistá, že je tomu naopak. Spustila bosé nohy na podlahu a přešla k oknu. Jediná světla venku se ztrácela v dálce, nedokázala proniknout příkopem tmy na úpatí jejich kopce.

Dům tonul v tichu. Čekala, až se jí zklidní tep, a naslouchala. Začala rozeznávat slabé brumlání strýcova hlasu a na jeho pozadí... ještě něco. Svráстила čelo, zvuk nedokázala zařadit. Bylo to jakési hučení, které spíš cítila, než slyšela. Krev se jí při něm dostávala do varu. Ten zvuk si vybavovala ze včerejška a s ním i otcův strach.

Když se bylo třeba proplížít domem, Vesper znala všechny triky. Vrzající prkna, kterým se musela vyhnout, překážky, které bylo nutné obejít nebo překročit. Pootevřela dveře, natolik pomalu, aby nevydaly žádný zvuk. Záhy už se kradla kolem dveří ložnice svého otce a strýce.

„Pšt,“ vydechl její strýc.

Vesper strnula, sevřela ji panika, dokud si neuvědomila, že upozornění nebylo věnováno jejím uším.

„Byl to jenom sen. Jsem tady. Vesper spí vedle. Všichni jsme v pořádku... Pšt... Klidně spi dál.“

Vesper se navzdory okolnostem odvážíla nahlédnout do pokoje. Strýc Ranař, zapřený o loket, ležel vedle jejího otce a hladil ho po čele. Otec měl zavřené oči a Vesper se trochu uvolnila.

Když otec začal opět klimbat, opustilo ho napětí a najednou vypadal mladší. Ne přímo mladý, pomyslela si Vesper, ale ne tak starý, jak vypadal ve dne.

Nepřestala přemýšlet, jestli strýc lže nebo si prostě jen není ničeho vědomý, a honem se pustila po schodech do přízemí, odhodlaná udělat něco, čím by mohla být nápomocná.

Od její poslední návštěvy spíše naskládal někdo před dveře krabice a znemožnil do ní tak přístup. Mladýma rukama zápasila s jejich vahou, s vypětím sil je ukládala na podlahu. Trhla sebou pokaždé, když jí krabice žuchla, čekala, že uslyší, jak se otec nebo strýc probouzí.

Ale nahoře panovalo ticho.

Celá zpotená odstranila poslední překážku a vešla dovnitř. Spíž byla malá, byla to spíše vylepšená skříň než řádná místnost. Na krabicích se vršilo různé haraburdí. Vesper ho začala sundávat. Často ji něco vyrušilo. Upoutala ji stará gumová plíce. Zmáčkla ji a plíce zasípala. Byl to uklidňující zvuk. Přičichla k ní, vychutnala si její slabý trpký zápach. Byly tam další věci: nedokončené řezby, které její otec odložil na neurčito. Jedna představovala usmívajícího se rytíře s dmoucími se svaly. Z většiny se rodila ženská postava s dosud neurčitými, nedokončenými rysy.

Když Vesper odstranila první krabici, hučení nepatrně zesílilo.

Vzrušení a mládí si s hromadou rychle poradilo. Krabice se ocitly za ní, kuchyňská podlaha jimi byla nahodile posetá. Bez nich spíž vypadala prostorně.

Vesper svráстила čelo a opět se zaposlouchala. Pátrala v nyní už přístupných koutech, ale nacházela pouze zaprášené, dávno opuštěné pavučiny.

Nic. Ve spíži nic nebylo.

Jak rychle přišlo, tak rychle vzrušení odeznělo. Vesper svěšila hlavu. Ale hučení přetrvávalo, bylo neviditelné, nevymyslela

si ho. Cítila ho v chodidlech. Vzrušení ji zachvátilo s ještě větší silou. Přitiskla líci k podlaze a vzápětí si všimla prkna, které tak zcela nelicovalo s ostatními. Prsty přejížděla po okraji, zaklesávala za něj nehty, až se zachytila. Prkno nadzvedla a uviděla prázdné místo. Odstranila dvě další prkna a odhalila tak mělký otvor vyložený chvějícím se plastem. Odvážila se ho dotknout a pod prsty ucítila vrnění.

Už opatrněji, uctivěji, plast odtlačila a odkryla dlouhou zaprášenou bednu a pár starých bot. Vzlínal z nich silný živočišný odér, v němž se mísila vlhkost, letitý pot a jiné, méně příjemné věci. Přesto si boty nazula. Pokusila se v nich udělat několik kroků, představovala si, že je tajuplná cestovatelka. Boty jí však z drobných chodidel záhy sklouzly, jedno žuchnutí, pak druhé. Zůstaly stát, strnulé zkušeností.

Bedna byla těžká a Vesper se ji s vypětím sil snažila vyvednout. Dvakrát jí vyklouzla z prstů a zešikma zajela zpátky do otvoru. Potřetí už to nezkoušela, naklonila se do otvoru a cvakla pojistkou. Víko při otvírání nesouhlasně zavržalo. Zevnitř se vyvalil oblak prachu a vyžádal si projev úcty v podobě kašle. Vesper mu vyhověla, jednou, dvakrát, třikrát.

Bedna byla uvnitř vyložená starým kabátem. Vesper ho vyňala. Látka byla odřená, ale pevná, uklidňující. Na několika místech byl kabát zašívaný. O něco níž ho zdobily spáleniny a kousance, které na něm zanechali nakažení psi a nezemské ohně. Oblékla si ho. Byl jí velký, téměř připomínal roucho. Skutečnost, jak v něm vypadá, neměla ovšem na její představitelství žádný dopad a s úsměvem si ho nechala oblečený.

Teprve pak shlédla dolů.

Hučení utichlo, přešlo do spokojeného vrnění. Na dně bedny ležel meč. V pochvě. Rozvinula se na něm stříbrná křídla, která dosud obestírala jílec, a natáhla se k ní. Odhalila tak oko vsazené do záštity, oko, které na Vesper upřelo pohled plný očekávání.

O tisíc sto třicet sedm let dříve

Za bouře fialových blesků, kde mračna připomínala vaječné vaky a obloha rozlehlé hrdlo, se narodilo dítě. Tu bouřku však vidělo jen ono. Ostatním se obloha jevila stejná jako vždy, jako závoj lehkého znečištění a smogu.

Přemítali, proč novorozeně projevovalo známky úzkosti. Odborníci kroužili kolem jeho skleněné schránky a prohlíželi si je. Vypadalo zdravě, mělo silné plíce a obstojné srdce. Všechny končetiny se zdály plně funkční. Odborníci vrtěli hlavou a došli k závěru, že jde jen o povahový rys, pouze o emoční záležitost. Podali mu zklidňující léky a dítě se podle očekávání uklidnilo.

Plynula léta a dítěti bylo přiznáno jméno, pohlaví a společenské zařazení. Stalo se dívkou, Massassi, a Massassi byla zařazena do nižších středních vrstev. Jejím dozorci se dostalo varování před její náchylností k iracionálním výbuchům a zplnomocnění podávat jí v případě nutnosti léčiva.

Z dívky se stala učednice u mechaniků a projevovala nemalou zručnost. V pouhých osmi letech byla přidělena k práci na velkých stavebních mechanismech, plazila se do skulin a škvír, kde prováděla opravy. Byla to nebezpečná práce.

Mechanismy byly automatizované a řídily se pevnými harmonogramy. Jen zřídkakdy se zastavovaly a nikdy ne nadlouho. Dívka musela pracovat rychle, jinak ji čekala smrt. Míhala se mezi píсты, uvolňovala zadřená místa, vyměňovala opotřebované součástky, vmačkávala se do prostorů příliš těsných pro dospělá těla. Na první rok v práci byla hodně rychlá.

Tato smrtící práce jí byla svěřena buď jako projev respektu, nebo možná proto, že nevycházela dobře se svými vrstevníky, svým dozorcem či s kýmkoli jiným. Massassi byla zasmušilá, zlostná dívka. Příliš bystrá na svůj věk, ale ne dostatečně bystrá, to zatím ne.

Užívala si vzrušení z práce, zjišťovala, že zlost, která ji uživala za noci a zaplavovala myšlenky, se dokáže ukojit každodenním setkáváním se smrtí.

Neměla volno, nebrala si dovolenou, ale všichni dělníci si prosadili prostoje, pečlivě plánované změny v činnosti za účelem maximalizace efektivity. Ze všeho nejvíc se děsila povinných společenských setkání. Jednoho dne, po třech takových událostech v řadě, v ní vztek vzkypěl natolik, že začala rozbíjet věci. Na dozorcově průhledovém displeji se okamžitě rozezněl alarm a dozorce zašeptal pokyn.

V Massassině páteři se aktivovaly implantované dávkovače a potlačená zlost vyprchala.

Z těchto fází si toho mnoho nepamatovala, ale nestěžovala si, dokonce to tak měla raději. Když žádala o nebezpečná množství přesčasů, její dozorce nic příliš bedlivě nekontroloval.

Když se Massassi stala ta nehoda, bylo jí deset.

Byla duchem nepřítomná, myšlenky zastřené volně se přelévajícími emocemi. Měla opravovat ramenní motory na sklízecím stroji nejvyšší třídy 4879-84/14, ale ze všeho nejvíc je v dané chvíli chtěla demolovat. Poprvé se zamyslela

nad důvodem, proč je jiná, a jestli náhodou na vině nakonec nejsou všichni ostatní.

Roztržitost, jakkoli drobná, byla nebezpečná. Massassi tu svou kombinovala s vyčerpaností a sebedestruktivní povahou. Příliš pozdě si uvědomila, že sklízeč se opět uváděl do chodu. Massassi se pokusila odskočit, ale rukávem se zachytila za kus drátu, který by za obvyklých okolností zajistila.

Nedokázala vymanit ruku.

Motory se rozryčely energií, roztočily se čepele, rozblikala se světla.

Sklízeč se dal do pohybu.

Massassi se rozkřičela.

Mezi kovovými pláty se roztekla krev, kosti se rozdrtily na křídový prášek.

Na displeji jejího dozorce se rozezněl alarm.

KAPITOLA DVĚ

Myšlenky přicházely jako příliv od vzdáleného břehu. Byly stále blíže, hlasitější, naléhavější. Postupně nabývaly formu, vystupovaly z mlhy, lámaly kletbu.

S navracejícím se vědomím si Vesper uvědomila, že se naklání nad otvorem, ruce jí visí několik centimetrů nad opeřeným jílcem, jenž dokonale lícoval s nahoru vytočenými křídly, jako dvojice před začátkem tance.

Dívka zamrkala, meč nikoli.

Chvíli na ni upíral oko, posuzoval ji, pak ho v nenadálém nezájmu zavřel. Zjevně nebyla tím, o koho by stál.

Vesper pomyslela na svého otce, jak včera stál na stejném místě, a začínala chápat, proč se bál.

Lákalo ji uvést místnůstku do původního stavu a otočit se k ní zády, ale věděla, že to není možné. Meč nepřestane jejího otce volat a trýznit. Už teď byl unavený. Jeho kapitulace byla jen otázkou času.

Něco se musí udělat.

Polkla, uvědomila si, že se rozhodla.

Meč musí zmizet. Předsevzala si, že ho odnese Gennerovi a nechá ho, aby s ním naložil dle vlastního uvážení. Rytířů

byla nakonec celá řada. Někoho najdou a meč mu předají. Ona se poté vrátí a opět budou v bezpečí. Její otec bude volný.

Ondesla meč ze spíže do kuchyně, bednu vrátila do otvoru v podlaze a zakryla ho prkny. Potom přemístila všechny krabice a pokusila se co nejlépe napodobit jejich původní rozložení. Když skončila, zavřela dveře a zatarasila je stejně, jak to předtím udělal její otec.

Když budu mít štěstí, pomyslela si, nepozná, co se tady stalo.

Až v tu chvíli si uvědomila, že na sobě má stále ten starý kabát. Pokrčila rameny. Byla ráda. Rozhodla se, že si ho ponechá.

Doplížila se zpátky do svého pokoje a v tichosti se spěšně převlékla. Nakonec sáhla po meči a zabalila ho do staré fólie. Poněvadž se bála, aby se opět neprobudil, snažila se ho dotýkat co nejméně a zvláštní pozor si dávala, aby se vyhnula jílcí a oku, které se škubalo uvnitř něj.

Když otevřela dveře, o líce se jí otřel studený vítr. Zachvěla se a vyrazila ven, aniž si všimla drobného tělíčka schouleného na zápraží. Když ji kůzle uslyšelo, probudilo se, zamrkalo a vyskočilo na nohy. Rozhlédlo se, při pohledu na svou hodnou matku rázem zapomnělo na spánek a vydalo se za ní.

Obě postavy záhy pozřela noc.

Meč byl lehčí, než jak vypadal, ale přesto se mladé dívce brzy pronesl. Ve tmě i dobře známý terén působil cize a Vesper si za škobrtání ze svahu okopávala nohy. Do toho jí v náručí poskakovalo břemeno, které jí i navzdory plastovému obalu bolestně zarývalo hrany do předloktí.

V polovině kopce zastavila a opět pohlédla na meč. I přes čtyři vrstvy fólie si byla jistá, že jí pohled opětuje. Polkla, popotáhla. V nose ji zašimral prach, a tak si nos otřela do

rukávu, přičemž zjistila, jak špinavý je její nový kabát. Následovalo kýchání.

Paranoia ji přiměla ohlédnout se směrem k domu. Ale místo otce, který by ji sledoval z okna, objevila u svých nohou kůzle.

Posunula si meč na jednu ruku a druhou ukázala do svahu. „Běž, utíkej zpátky. Se mnou nemůžeš. Vrať se domů.“

Do ruky jí vrazila teplá hlava.

„Ne. Ty se musíš vrátit. Musíš...“ Odmlčela se, uvědomila si, že kůzle hladí. „Nepředpokládám, že se tam zdržíme dlouho. Vážně chceš jít taky?“

Kůzle se na ni dívalo očima plnými lásky, s tlamičkou plnou hladu.

Vesper si povzdechla, vrátila se do domu, popadla v kuchyni lahev s mlékem a pospíchala zpátky dolů. „Tak pojd’.“

Opatrně spolu s kůzlem pokračovala nerovným terénem. Vesper nejednou zakopla. „Jsem husa. Měla jsem si vzít svítilnu.“

Kůzle zamečelo, doufalo, že dostane najíst.

„Žádné strachy. Určitě nezabloudíme.“

Jako v reakci na její slova se na úpatí kopce roztetelilo světlo a ozářilo muže v tmavé uniformě s jedinou ozdobou — odznakem Okřídleného oka u límce. Když se k němu dívka s kůzlem přiblížila, nabyl pro ni dobře známého tvaru: Genner. Posvítil na ně. „Vesper? Co...?“ Světlem sklouzl k meči a pak zpátky do Vesperiny tváře. „Co to s tou relikvií Sedmy provádíš?“

„Omlouvám se!“ vyhrkla. „Musela jsem...“

Gennerův nevraživý pohled se rázem projasnil. „On si tě vybral!“ zvolal. „Očekávali jsme, že povolá tvého otce... ale jsi to ty! Ty... ty jsi jeho nová nositelka.“

Vesper, zaskočená mezi potížemi a pravdou, přikývla a spolu se lží bleskla pohledem směrem k domu.

Genner padl na koleno a sklonil hlavu. Zrzavé vlasy odmítaly zvažnět, dál mu zpod čelenky šlehalo jako hořící keř. Monotónně odříkával slova, tichá, melodická, jejichž významu Vesper nemohla rozumět. Genner vzhlédl. „Poděkuj Sedmě. Nositelko, musíme...“

„Já?“ Potlačila smích. „Já nejsem žádná... jenom mě napadlo, no prostě, pokud můj otec ten meč nechce použít, měla bych ho odnést někomu, kdo by o to stál.“

„Vesper, ty tomu nerozumíš. Ten meč tě nechává, abys ho nesla. Vybral si tě.“

Vzpomněla si, jak se na ni meč zadíval, a proto Gennerovi nevěřila. „Asi ano.“ Ostražitě se ohlédla přes rameno.

Za Gennerem se zatetelil vzduch, jako by ho zalila letní slunce. Vzápětí prostor vyplnila létající loď. Vesper vypoučila oči, zahleděla se na hvězdy odrážející se na jejím povrchu a na zužující se křídla, kde se mručivě otáčela dvojice motorů.

Genner se usklíbl. „Tohle přesně jsem udělal, když jsem ji poprvé uviděl já.“

Na kůzle loď už tak velký dojem neudělala. Skočilo se ukrýt za Vesperiny nohy.

„Jsi připravená, nositelko?“

V boku lodi se směrem vzhůru vyklopila dvířka. „Tudy,“ ukázal na ně Genner. „Čekali jsme na tebe.“

Vesper mu dovolila, aby ji odvedl do lodi, ač ještě krátce zaváhala, to když v ní vzplanuly vzpomínky na otce a strýce, na jejich znepokojené tváře, slova zklamání a podmračený pohled.

Kůzle zpanikařilo. Než se stačilo rozhodnout, dívka a muž vešli dovnitř. Kůzle se zamečením vyrazilo za nimi.

Dveře se však zavřely dříve, než je dostihlo.

Opět zamečelo.

Motory nabíraly obrátky, zesilovalo světlo, přebíraly váhu lodi, jež se připravovala ke skoku do oblohy.

Dveře se opět otevřely a objevila se Vespěřina hlava. „No tak pojď!“

Tentokrát už kůzle nezaváhalo.

Jakmile skočilo dovnitř, dveře se podruhé zavřely. Zapulzovalo světlo, zatlačilo a okolní tráva se slehla k zemi. Konstrukce plavidla se zachvěla, vzduch kolem zmatněl.

Vzápětí loď zmizela.

První ze sluncí vycházelo a ovzduší získalo zlatý náboj. Svým světlem slunce zalilo i dům na kopci. Byl tichý, plný napětí. Otevřely se dveře a vyšel z nich muž. Rychle dokulhal k menšímu domku opodál a nahlédl do něj.

Upřely se na něj tmavé oči.

Nevšímal si jich a vrátil se do prvního domu. Uplynulo několik minut a muž se objevil znovu, tentokrát s ručně vyřezávanou holí. Dřevo bylo opotřeбенé podobně jako muž, který hůl nesl. Chvatně se vydal na cestu. Jantarovými očima prohledával trávu a přitom sykal.

Krátce po něm z domu pomalu vyšel Ranař. I on si nesl sukovici, ale místo aby se o ni opíral, přejížděl jí po zemi u svých nohou, zlehka ji od ní nechal odskakovat, zkoumal na ní vyvýšeniny.

„Zbyla po ní nějaká stopa?“

Vespěřin otec neodpověděl a dál zkoumal zem.

Nepravidelné otisky se v hlíně hledaly snadno. Trpce přikývl a pokračoval v chůzi.

Když dospěl na úpatí kopce, mračna už zbarvovala rudá zář druhého slunce.

Zastavil a svrástil čelo při pohledu na zmučenou zemi. Hlínu tam rozryly mocné síly, odhlodaly stezku. Vrásky na čele se mu čím dál víc prohlubovaly. Po stranách kopce nebyly patrné žádné další stopy.

Vzhlédl, zastínil si oči před světlem.

Nic.

Nakonec mu na rameni spočinula Ranařova ruka. Nechal ji, aby ho otočila, nadechl se, aby něco řekl, ale místo slov mu vytryskly slzy.

Dlouho tam tak stáli, dva muži spojení smutkem, s kroužícími stíny, které za ně vrhala slunce pomalu tančící po obloze.

Daleko od hemžení a shonu císařského přístavu se handrkovaly tři osoby. Do skalisek pleskaly vlny. Vzduchem létaly tam a zpět drby a nadávky, mezi postavami se směňovaly rychleji než zboží. Pod drsným zevnějškem kolotala zvláštní náklonnost. Každá z postav žila dost dlouho na to, aby dokázala vystát averzi vůči těm druhým. Každá z nich měla tajemství.

Jednou z těchto osob byla žena, která před lety prchla z jihu. Zatímco kolem ní padali její společníci, ona nacházela sílu pokračovat v cestě, rozněcovanou jejich neúspěchem. Někdy se jí o těch dnech zdálo a pak se probouzela s pachutí syrového masa na rtech. Druhou z nich byl muž, který ostatním kradl zboží a prohlašoval je za své vlastní. Třetí z nich nebyla žena ani muž. Očím smrtelníků se jevila jako žena středního věku. Vlasy měla možná trochu zplihlé, kůži trochu bledou, ale pro ty, kdo byli nuceni žít za hranicí Zářícího města, to bylo běžné.

Všechny tři osoby skrývaly svou pravou povahu, držely si náležitý odstup od agentů Okřídleného oka a schovávaly se na periferiích.

Za neutuchajícího lícování a láteření jim nad hlavami rychle proplula neviditelná létající loď.

Dvě z postav si toho nevšimly. Třetí ostře vzhledla, jako by ji do temene hlavy štípla vos.

„Jsi v pořádku, Nell?“

Odmělcela se. Ostatní neviděli, jak kolem ní proudí podstata. První obvykle míval všechny své útržky ukryté hluboko ve smrtelných schránkách, aby je ochránil před hněvem světa. Přetrvávala mezi nimi však spojitost, ač slabá, pavučina vyvedená vodovými barvami, spíše vzpomínka než hmota, ozvěna. A byť byl každý z nich samostatný a mírně se od svého původce odrodil, na okamžik mohli všichni opět splynout v jedno.

První využíval okamžiku. Srážely se spolu zážitky, splétaly se, mátly, přetlačovalo se v nich několik časových linií, přeskupovaly se, nacházely řád. První se v krátkosti klidně, nespoutaně nadechl.

Potom začalo hořet a bylo po všem.

Linie podstaty pohasínaly a vědomí se rozdělilo, zmenšilo.

Všehovšudy tato odmlka netrvala déle než jeden úder srdce kolibříka, ale přesně tolik času stačilo pro neviditelný přenos informací přes oceán.

Takové vypětí Prvnímu působilo strašlivou bolest, ale impulzy se snadno ovládaly. Na dvanácti různých místech se zaškubaly obličej, zakoktaly a nabyly zpět svůj obvyklý výraz.

„Nemůžu si stěžovat, Jacky,“ odpověděla Nell. „Myslím, že brzo se možná dočkáme nějaký tý bouřky.“

„Myslíš?“

Nell vzhledla ke zdánlivě prázdné obloze a poškrábala se na břicho tak, aby celý úkon působil nenuceně. „Cítím to v kostech. Bude to bouřka jak z praku. Pořádně veliká.“

KAPITOLA TŘI

Samaelovi zbýval poslední kilometr k Padlému paláci. Nemusel zpomalovat. Svaly mohl namáhat nad rámec lidských možností a únava pro něj byla cizí člověk, člověk, který pomínil v jiném životě, který už nebyl důležitý. Šel pěšky, protože mu to navzdory sílící hrozbě za ním připadalo správné.

Na botách a na holeních mu ulpívalo bláto, jako zoufalá milenka mu sahalo ke kolenům. V těsné blízkosti kolem něj bzučely mouchy, ale žádná na něm nepřistála. Jeho hnijící tělo je přitahovalo a odpuzovalo zároveň.

Padlý palác se před ním tyčil z močálu. Kdysi se vznášel, vzdušná pevnost Gamy ze Sedmy. Pekelné síly ho srazily z oblohy, rozbily ho a nastěhovaly se do něj. Útočiště démonů, jimž vládl ten nejsilnější. Tento titul dlouho nosil Uchvatitel, nyní se o něj sváděl boj. Démoni se utkávali navzájem. Silní zápolili se slabšími, poráželi je, dělali z nich přívržence nebo krvavé příklady. Utvářely se frakce, střetávaly se, drolily. Navzdory několika pokusům se jej zmocnit zůstával Uchvatitelův trůn nadále prázdný.

Obyvatelé Padlého paláce byli vždy ve střehu. Na vrchol se mohl dostat každý a nikdo nebyl hájený.

Proto k němu měl teď Samael namířeno.

V průběhu let se Padlý palác začal propadat, jako zpomalně klesající člun. V sotva patrných pozvolných posunech se snížila jedna polovina, čímž zvýraznila naklonění podlahy a vyzvedla druhou polovinu. Zesíleným tlakem se otrásaly základy. Čas od času se rozpadly věže, někdy zůstaly vězet mezi svými sestřenicemi, jindy vklouzly do močálu, kácely se jedna na druhou, vytvářely nové příbytky.

Samael si razil cestu vzhůru, vyšplhal na jednu takovou zhroucenou věž, která se stala stezkou. Spousta nohou udušala kluzké oblé boky do téměř rovné plochy. Na kovů boty duněly, zněly matným, falešným tónem.

Pod nimi se něco pohnulo. U neprosklených oken se objevily červené a zelené oči. Samael si jich nevšímal a neochvějným tempem pokračoval v chůzi. Z jedné díry se vyvlekl pekelník a zastoupil mu cestu. Zrůda se dvěma hřbety spojenými v kyčli, na hrudi a u brady. Podobně jako člověk tisknoucí se k zrcadlu stála na všech čtyřech, prsty na nohou se dotýkaly svých protějšků, slučovaly se s nimi. S určitou námahou k němu natočila hlavu, až se jí v místech propojení pevně napjala kůže.

Samael byl nucený vzhlednout, aby se démonovi zadíval do očí. Vyvýšený terén zdůrazňoval velikost protivníků.

Zrůda v každé ruce držela zbraň. Kámen, pařát jakési oběti, zpuchřelou větev a psověka zavěšeného na řetězu. Z těchto čtyř zbraní se měl k světu pouze míšenecký pes — chabě kopal nohama, měl stále silnou a surovou tlamu.

Meč, který třímal Samael, byl jednoduchým kusem kovu, ostrým, ale prostým vlastního hlasu. Tasil ho a připravil se k boji.

Zrůda se po něm okamžitě ohnala, ale špatně odhadla vzdálenost a Samael proti ní vyrazil s pozvednutým mečem. Démon klopýtl dozadu, spojené nohy nedokázal přizpůsobit

nárokům souboje. V poslední vteřině zvedl všechny čtyři končetiny a vytvořil ohavnou překážku.

Samael pokračoval kupředu. Otočil se, aby ke kontaktu použil rameno, nikoli meč. Aby neřal, nýbrž vrazil.

Ozvala se rána, pak zaječení. Démon se překotil. Vzduchem se mihly plošky chodidel, pak zmizely, psověka i všechno ostatní pozřel močál.

Samael vrátil meč do pochvy a pokračoval v chůzi.

Postupoval neochvějně kupředu. Brzy dospěl k místu, kde se věž setkávala s půdou, a vkročil na svažující se kameny. Minul míšenku, která vlekla pytel s jakousi nekale nabytou kořistí. Byla nahá, se zdravější, zelenější kůži. Patřila k těm mladším, jež se narodili nakažení. Ač se v obou mísila smrtelná a démonická podstata, nemohli by být odlišnější.

Svědomitě se vzájemně ignorovali.

Samaela cestou vzhůru, do srdce paláce, sledovalo mnoho očí, nikdo se na něj však neodvažoval zaútočit. Poslední věž zůstala netknutá, všechny ostatní překonávala jak šířkou, tak výškou. Bylo to místo moci, vhodné pro krále. Blyštivé kovové zdi pokrývaly zelené žíly, silné a zduřelé.

Samael si uvědomil, že se mu to nezamlouvá, pocítil nutkání je seškrábat. Měl co dělat, aby tomu odolal, aby nepadl na kolena a nepřístojné bujení neserval.

Na úpatí věže se klenul vchod, jímž se procházelo k točitému schodišti. Samael vstoupil dovnitř a pustil se nahoru. Vzhledem k nahnutí věže našlapoval střídavě na schody a na stěnu. Ubíral se vzhůru, prosekával si cestu pavučinami hustými jako provazy. Jejich hedvábné vzory byly nepravidelné, křivé, utkané pavouky opilými nakaženou podstatou. Když je ničil, zaplavovalo ho potěšení.

Samael už tu jednou byl se svým stvořitelem. Věž se tehdy tak hrozivě nenakláněla. Vzpomněl si, jak měl v té době

vyprázdněnou mysl, byl pouhým následovníkem, nástrojem. Smrt jeho stvořitele mu v mnoha ohledech ulehčila život.

Když se nyní ubíral ve svých dávných stopách, přemítal, napůl v přítomnosti, napůl v minulosti. Kráčel klikaticími se chodbami a skláněl hlavu, aby prošel nahnutými průchody, vytahoval se po šikmé podlaze, až k ní konečně dorazil — k hrobce.

U dveří se vršily hromady muších vajíček připomínajících nabobtnalá zrnka rýže. Samaela přepadla další touha: rozdrtit je botou. Tomuto nutkání však také odolal.

Dveře se otevřely dřív, než stačil zaklepat, a objevila se v nich postava, kterou přišel navštívit. Zaraženě se zastavil, nebyl si jistý, jakým způsobem má Loutku oslovit. Jako přítelkyni? Spojenkyni? Spoluspiklenkyni?

Třebaže podstata, jež proudila Loutčinou schránkou, byla dokonale cizí, navenek se z nich obou jevila lidštější. Kůže se jí od původního obsazení téměř nezměnila a svaly si uchovávaly správné proporce. Na rozdíl od většiny tvorů svého druhu Loutka nosila oblečení a pečlivě si ho vybírala. Zůstávalo tajemstvím, jak je uchovávala v čistotě.

Samael si vedle jejího čistého těla připadal jako netvor. Zdráhavě si sňal přilbici.

Loutka se k němu přiblížila, až se dotkli nosy.

Samael otevřel ústa a Loutka učinila totéž. Odhalila pustý, tmavý prostor, kde se měl nacházet jazyk a hlasivky.

Ústa se téměř dotkla. Vytvořila něco na způsob tunelu. Uvnitř se opatrně vzedmuly podstaty.

Takové sdílení mezi čistým démonem a míšencem by obvykle bylo riskantní, ale oba byli obezřetní a zvláště Loutka vynikala v opatrném našlapování.

Podstaty se o sebe s nejvyšší opatrností zlehka otřely, dvě bubliny, kterým chybělo málo, aby splynuly v jednu.

„Byl jsi příliš dlouho pryč. Potřebujeme tě tady, víš, že... že... máš potíže.“

„Potíže jsou u Trhliny. Nová hrozba.“

„U Trhliny vždycky něco hrozí, ale v Paláci na nás nemůžou. Měl by ses zajímat spíš o to, co se děje tady. Máme nové uchazeče o Uchvatitelův trůn: Záděru, Zaostalku, Pána Padloběžce. Mohl by ses jim postavit.“

„Ty se s nimi potýkáš neustále. Ty se jim postav. Proč se tím mám zatěžovat já?“

„Jsou trpěliví, získávají na síle. Já krále vytvářím, král nejsem.“

„Král nejsem ani já.“

„A co tedy jsi?“

„Já...“

„Vidím muže ujíždějícího na tekoucí zemi, to jsi?“

„Já...“

„Vidím muže, který se umí vystrojít, který si hraje na něco, co není. To jsi?“

„Ne. Já... já nevím.“

„Přesně. Nevíš. Ale já vím. Jsme tím, čím jsme byli vytvořeni být. Žije v tobě podstata tvého stvořitele a v tvém stvořiteli byla podstata Uchvatitele.“

„Přestaň mě rozptylovat. Moje místo je u Trhliny. Objevila se nová hrozba. Je větší, než co jsem kdy viděl.“

„Velká jako náš pán?“

„Uchvatitel nebyl můj pán.“

„Velká jako byl můj pán?“

„Nevím, tvého pána jsem nikdy, až do jeho konce, neviděl.“

„Mohla bych ti to ukázat.“

„Ne. Dovol mi, abych ti to ukázal já.“

„Budiž.“

Samael přemýšlel, vybavil si Touhu, její sílu. Vzpomínky vyvstávaly jako duchové na skle.

Loutka se na veřejnosti nikdy fyzicky neusmívala, ačkoli v soukromí to cvičila často. Samael přesto takový záměr vy-
cítit. Zalila ho prchavá vlna samolibosti, ne však jeho vlastní.

„Co je?“

„Možná jsem se prve unáhlila. Ano. Už to vidím.“

„Co vidíš?“

Přihnala se druhá vlna, výraznější. „Odpověď na všechny
naše problémy.“

* * *

Uvnitř létající lodi nebyl pohyb téměř cítit. Gyroskopy a ener-
getická pole se usilovně snažily uchovat klid, tlumily, kom-
penzovaly. Vesper pevně ujařmovaly polstrované popruhy. Ona naopak držela kůzle a lahev s mlékem. Nad tlumeným
vrněním světelného pohonu se hlasitě rozléhalo lačné sání.

Nad ní a kolem ní seděli ostatní, řady sedadel opisujících vni-
třek kupole. Muži a ženy, převážně panoši, s naleštěnou zbrojí,
připravenými zbraněmi. Všichni se snažili nepoulit na ni oči.

Genner seděl naproti, setrval v autoritativní pozici.

Vesper se rozhlédla po nevzrušených tvářích, pak svraštila
čelo. Nadechla se, aby promluvila, opět se kolem sebe podíva-
la a vzduch hlasitě vypustila.

„Co se děje?“ zeptal se Genner.

„My doopravdy letíme?“

„Ano.“

„Kam máme namířeno?“

„To záleží na tobě. Tohle všechno,“ rozhodil ruce, „je zde
pro tvoji ochranu. Řekni nám, co potřebuješ, a my ti to po-
skytne. Řekni nám, kam se potřebuješ dostat, a my tě tam
dopravíme.“

Vesper podrbala kůzle na uchem a zamyslela se. „No, mys-
líte, že bych mohla dostat pochodeň?“

„My všichni jsme pochodně.“

„Aha. To znamená, že svoji vlastní dostat nemůžu?“

Gennerův výraz těkal mezi pobavením a podrážděním. „Ne — chci říct ano, můžeš ji dostat, ale o to tady nejde.“

Nuance jeho odpovědi se odrazily od dívčina úsměvu. „Pak bych si jednu pochodeň prosila. A taky trochu mléka pro kůzle.“

„Postaráme se, aby ho dostalo. A teď nám pověz, jaké jsou Gaminy pokyny.“

Úsměv jí ztuhl na rtech. „Co tím myslíte?“

„Od chvíle, kdy nám tvůj otec vrátil Gamin meč, jsme ve střehu, čekáme, až meč začne jednat. Naším jediným účelem je napomáhat tvé misi. Takže mi pověz, jaké jsou Gaminy pokyny.“

„O žádných pokynech nic nevím.“

„Ale ano, víš. Něco tě přece přimělo chopit se toho meče. Byla to Gama.“

Zavrtěla hlavou. „Chtěla jsem ten meč jen odnést někomu z rytířů. Mohli byste ho pak použít proti démonům a otec by mohl v klidu žít.“

„Ale meč se neozval mně nebo někomu z rytířů, ozval se tobě. A pokud ho necháš, bude ti sdělovat svá přání. Tobě pak stačí jen poslouchat.“

Vesper se zamyslela a ze rtů jí vyprchaly pozůstatky úsměvu. Meč mlčel. Nelínuly se z něj žádné zvuky, do mysli jí nevskakovaly žádné výnosy. Po chvíli se zeptala: „Říkal jste, že potíže jsou na jihu?“

„Ano.“

„Pak musíme letět tam.“

„Kam na jih? Hodlá se Gama vrátit do Trhliny?“

Vesper se krátce zadívala na meč, načež zamumlala něco nejednoznačného.

„Já to věděl! A má tam v úmyslu zničit demony?“

Vesper se na lících objevil ruměnc a příkřívla.

„A Trhlina, Gama se ji chystá uzavřít, že?“

Vespeřino přikývnutí, drobné, nesmělé, bylo pro Gennera více než dostatečnou odpovědí.

„To je neuvěřitelné!“ zvolal a zhluboka se nadechl, až mu na zardělých lících vymizely pihy. „Odpust. Na tohle jsme čekali hodně dlouho. Nyní by ses měla začít ptát. Až přistaneme, na povídání už možná nebude moc času.“

„Proč je tak důležité uzavřít Trhlinu?“

Chvilku se na ni díval, kalkuloval, a vyvolával v ní tak úzkost. „Svět za hranicemi Záříciho města se hodně liší. Bude to pro tebe šok, Vesper, ale udělám všechno pro to, abys na něj byla připravená. Existuje něco, čemu se říká Nákaza. Někdy je vidět jako takový zvláštní kouř, ale většinou zůstává pro nevylepšené oko neviditelná. Proměňuje všechno, čeho se dotkne — rostliny, zvířata, lidi — a při kontaktu u nich dochází k mutacím. Je to, jako by se nám do atmosféry vypouštěl jed, a všechno to vychází z Trhliny. A pak máme demony. Ti menší ti jen ublíží, když máš štěstí, když ho nemaš, tak tě sežerou. Ti větší umějí lidi posednout a zotročit. Démon je silnější a rychlejší než my. Neunaví se a umí tě zevnitř zkroutit a zlomit. Nechci tě děsit...“

Vesper se nad takovou námitkou ušklíbla. „Neděsíte mě. Strýc mi o démonech už vykládal, ale říkal, že všichni hrozí nejsou.“

„Ano, jak se to vezme. Už víceméně ovládli jih a derou se pořád dál. Je jich mnoho a mnoho tisíc a všichni do jednoho se vyřinuli z Trhliny. Pokud císařství a lidé chtějí přežít, dosáhneme toho jedině tak, že Trhlinu zaelíme. A tuhle schopnost má pouze někdo ze Sedmy.“ Očima zabloudil k meči. „Pro tento úkol byla vyvolena Gama a ty jsi byla vyvolena nést meč, v němž se ukrývají Její pozůstatky, nést Ji.“

Vesper otevřela ústa, aby se vůči jeho slovům ohradila, ale Genner toho nedbal a pokračoval. „Měj však neustále

na mysl, že nejsi sama. Všichni lidé na palubě této lodi patří k procentu toho nejlepšího z celého císařství a všichni jsme připraveni bojovat, a bude-li třeba, tak i zemřít.“

„Jsou tady rytíři?“

„Máme jich tu pětadvacet, do jednoho veteráni osobně vybraní Vrchním rytířem. Každý má tři panoše. Navíc jsme do podpalubí vtěsnali malou pěší jednotku.“

Vesper se rozhlížela, pak vzrušeně ukázala na postavy po obou svých stranách. „Tohle jsou rytířky? Jste rytířky?“

Jedna žena hleděla rovně před sebe, pohled ztracený kdesi v nekonečnu. Druhá se na Vesper podívala, poté se zarazila a zrak zase odvrátila.

„Tohle,“ řekl Genner a ukázal současně na obě ženy, „je Duo. Je Sladěná, což je neuvěřitelně vzácná...“

„To je nějaký zvláštní druh rytíře?“

„Ani ne, ne tak úplně. Sladění tvoří podmnožinu Řádu, jsou to ochránci speciálně vycvičení k ochraně před démonickým vlivem.“

Vesper přikývla a z jejího výrazu bylo patrné zklamání. „To zní dobře.“

Navzdory její lhostejnosti si Duo pod hledími zachovávala stoický klid.

Genner s plnou vážností odpověděl: „Přesně tak. Na místě, kam máme namířeno, nebude v ohrožení jen tvé tělo, nýbrž i mysl a duše. Seběmenší kontakt, i jen těsná blízkost demona, je nebezpečný a mezi námi a naším cílem jsou démonů spousty. Proto cestujeme rychle a polehku. Měli bychom dokázat proletět nad nepřátelským sborem. Dá-li Okřídlené oko, budeme tě moct vysadit přímo u Trhliny.“

Plynuly minuty a Genner se na sedadle uvelebil jako ostatní v meditativní poloze. Vesper si skousla ret a hleděla kůzle, které jí usnulo v klíně. „Za jak dlouho tam budeme?“

„Za čtyři hodiny.“

Snažila se, aby se jí neudělalo špatně. Ještě víc si zhmožдила ret. Kroutily se jí prsty na nohou, patami opakovaně ťukala do stěny. Všichni ostatní se ani nehnuli.

Přepadla ji nervozita. Zvažovala, že se přizná, ale netroufla si. Málem Gennera požádala, aby nechal loď otočit, ale při cestě z mysli do úst otázka rozbředla do čehosi triviálního. Čehosi, co jen naplní ticho.

„Tak doopravdy letíme?“

Genner otevřel oči. „Ano. Doopravdy letíme.“

„Ráda bych viděla ven.“

„Vidět potřebuje pouze pilot.“

„A ten je kde?“

„V duhové kapsli.“

Nohy přestaly ťukat. Vesper se zamyšlením zkrabatilo čelo. Začala otevírat ústa, zajíkla se.

„Co se děje?“

„Bylo by prosím možné, abych v té duhové kapsli seděla taky?“

„To není obvyklý postup.“

„Aha. Rozumím.“

Genner se pustil do výkladu o bezpečnosti, o náležitém protokolu, snažil se vysvětlovat, znovu u ní vyloudit ten šťastný výraz, který měla před chvílkou. „Promiň, takhle to prostě je.“ Než stačil ještě něco dodat, u krku se mu rozsvítil jakýsi čtvereček a další pak následoval uvnitř ucha.

Sdělení přimělo mladého muže poposednout, až se mu do ramen zaryly popruhy. Rychle mluvil. „Kolik? Jak vůbec vědí, že tu jsme? Je aktivní rušička? Ano. Ano. Budu očekávat vaše hlášení.“

Když mu na těle pohasla světla, zadíval se Vesper do očí.

„Co to bylo?“ zachvěl se jí hlas.

„Cizí létající lodě. Jsou tři. Blíží se k nám, aby nás zastavily.“

„Jak zastavily?“

„Konec řeči. Připrav se na náraz!“

Postavy strnuly, kolem Vesper a nad ní sevřely opěrky svých sedadel. Nebyla slyšet žádná slova, ale řada úst se pohybovala v němém modlitbě: *Okřídlené oko, braň nás, ochraňuj nás, spas nás.*

Tři létající lodě letěly ve formaci. Kdysi dávaly svou loajalitu Okřídlenému oku hrdě najevo. Teď byly tyto znaky symbolicky zastřeny krví nebo seškrábány noži. Snášely se společně, připraveny k útoku. Jejich terč nebyl vidět, očím smrtelníků zůstával skrytý. Ani to je však nezastavilo, protože je naváděl První, našel jehlu v kupce sena a vytáhl ji.

Všechny tři lodě vystřelily rakety a honem se vzdálily, zoufale se snažily vyhnout odvetnému úderu.

Terč provedl optimistický pokus vyhnout se útoku. Roztočil se, vrhl se střemhlav dolů, šlehal kolem sebe ohnivě koule k odvedení pozornosti, jiskřivé a svádivé.

Ale pilotovy manévry byly stejně zastaralé jako užitá protiopatření. Technicky vyspělejší střely našly cíl, roztržily štíty a roztrhaly motory.

Světelný pohon vypověděl službu v zášlehu plamenů.

Když se létající loď řítila k zemi, do všech směrů z ní explodovalo mračno kapslí, jako by je vykýchla. Každá kapsle byla jen o trochu větší než dospělý jedinec, kterého přepravovala. Zmobilizovaly je rozkazy a záhy zamířily k nejbližší pevnině, uskupení komet s bílými chvosty, které míří k nedokončenému ostrovu, domovině Ladicí kovárny a vzdušného vězení: Znělé.

Znělá, zčásti věžeňská kolonie, zčásti přístav, se rýsovala na pozadí mořské hladiny, budovy přinýtované k ohromnému skalnímu půlkruhu. V chráněných vodách se kolébaly lodě.

Při pohybu mezi jednotlivými sektory komplexu se mírně pohupovaly výtahy pnoucí se zdola z přístavu ke strážní věži ve výšce nějakých pěti kilometrů. Věžnice byla vystavěna na vnějším oblouku, odkud byly cely zavěšeny na řetězech nad širý oceán.

Plochy mezi přeplněnými budovami na nižších úrovních vyplňovala pavučina úzkých silnic. Naopak Obchodní třída, hlavní tepna Znělé, se od přístavu k okraji hor táhla jako vypasený jazyk. Odtamtud se stáčela mírně vzhůru, povlovná spirála vinoucí se k prostřední úrovni, kde končila u strojních továren.

Pouze Obchodní třída měla dostatečnou šířku, aby se po ní mohly pohybovat tankolezce, které s úpěním opouštěly své hangáry. Mechanizované nohy podpíraly těžká oválná těla napěchovaná vojáky. Obchodní třídou se prohnaly značnou rychlostí, přičemž za jízdy rozehřívaly kanony. Ostrovní království teprve nedávno získalo nezávislost, a když jeho vládcí ve vzduchu zpozorovali blížící se příval kapslí, předpokládali, že došlo k nejhorsímu.

S obavou, že se císařství Okřídleného oka rozhodlo znovu ujařmit odrodilou kolonii, povolali vojsko, poslali Prvnímu žádost o pomoc a skryli se v bunkrech, které si právě pro takovou příležitost nechali vystavět.

Kapsle nad jejich hlavami zpomalovaly a poslední zbytky energie převáděly do aktivace oslnivých energetických polí, jež jiskřila při tlumení dopadu.

Snášely se z oblohy, některé do ulic, jiné prorážely zdi, v kovovém dešti, který s rámussem ničil vše, co mu stálo v cestě.

Lidé se dávali na útěk. Jelikož nebyli s to určit, kde budou nejvíce v bezpečí, rozprchli se do všech stran. Kolem se zvedala oblaka prachu a celému výjevu dodávala na šeré, tajuplné atmosféře. Zvuky postupně utichaly. Vzduch se pročišťoval.

V příkopu, který sama vyhloubila, zůstala vězet jedna z kapslí. Po jedné straně na ní pohasínal bílý obdélník. Krátce nato se ozvalo tlumené, poněkud rozpačité lupnutí, z boku odpadl kovový plát a z otvoru po něm vyklopýtal jakýsi muž. Zvedl si ruku k čelu. Když prsty odtáhl, byly vlhké, měly mnohem červenější odstín než jeho zrzavé vlasy. Rychle si je otřel a z pouzdra vytáhl pistoli.

Přehlédl okolní ulice, spočítal kapsle a sledoval, jak na zem dává svůj obsah. Kromě jeho vlastních lidí nebylo na ulicích ani živáčka.

To dlouho nevydrží.

Muž pronesl své jméno, nikoli Genner, své skutečné jméno. Rytíři v odpověď zařinčeli do pozoru, tasili meče, zasalutovali. Přihnali se k nim panoši. Vojáci se přibelhali nebo přiběhli a co nejlépe se sešikovali.

Duo se k nim nepřipojila. Naopak se rozhodla, že bude vyhlížet z otvoru v prasklé stěně domu. Stála po obou stranách bledé Vesper, chránila ji mezi ocelí a kamenem.

Dívka se narovнала, pokusila se vyhlédnout otvorem. „Co to...“

Duo svýma rukama našla její ramena, umlčela ji a přitlačila k zemi.

Než zeď zakryla scénu před Vespeřinýma očima, ozvaly se výstřely. Jeden panoš zachytil střelu bokem, dvakrát se protočil a padl. Střela pokračovala na své dovádivé cestě, sotva zpomalovala, odrážela se ode zdí, hledala další cíle. Rytíři a vojáci se rozptýlili a opětovali palbu.

Vesper se za zdí zoufale snažila přijít na kloub chaosu venku. Uslyšela další rozkazy. Stali se terčem útoku. Následovaly další výstřely, výkřiky, nenadálý výron ohně a řevu, jako kdyby vlci trhali prasata. Odstrčila Duo a podařilo se jí zahlédnout útržek venkovního dění. Trhaná, kroutící se těla, běžící lidé, někteří v plamenech. Vesper nevěděla, kdo

umíral, a najednou na tom nezáleželo. Takto trpět by nikdo neměl.

Příkrčila se, nebyla ochotná dál přihlížet.

Zvuky k ní však dál doléhaly, draly se přes dlaně přitisknuté k uším. Neutuchající hučení ohně, podtrhávající úspěchy a neúspěchy v bitvě, neustálý proud na pozadí štěkotu zbraní a vrískotu zraněných. Čas se táhl, každý okamžik přidával na Vesperina bedra další a další léta. Plakala, ale válce nezáleží na slzách ani na dětech, které je prolévají.

Poté se společně ozvalo pětadvacet hlasů, neodolatelně zahučelo na posvátných čepelích. A třebaže se jejich úsudek netýkal jí, třebaže věděla, že se tak projevíli Andělští rytíři vrhající se do boje, zachvěla se.

V rukou ji chladně tížil meč.

Ruce povolily tlak na Vesperiných ramenou, ale neodtáhly se. Duo přikývla — dvě hlavy, které se pohybovaly jako jedna. „Je to bezpečné...“

„...prozatím.“

Její hlasy se doplňovaly, nebyly identické, ale plynule pojívaly věty.

Vesper se podívala z jedné ženy na druhou, rychle si otřela oči. „Nechápu to... to nebyli démoni, byli to prostě jen lidi. Jako my. Všechna ta krev!“ Ústa se jí zkřivila hrůzou. „Omlouvám se. Já nemůžu...“

Duo k ní shlédla a její věta odezněla, nedokončená.

„Oni...“

„...nás volají.“

„Musíme...“

„...hned odejít.“

Duo ji vedla kolem hromady suti. Na protější straně ulice Vesper rozeznala něco spáleného, co ještě doutnalo. Ohrožení a hrůza přicházely ruku v ruce. Chvilí nedokázala určit,

kteřé straně ono tělo patřilo. Ne, napadlo ji, tohle není nikdo od nás. Červenorudě skvrny na uniformě nešťastníka identifikovaly jako příslušníka nezávislého Znělého vojska. Ani po tomto zjištění se Vesper příliš neulevilo.

V oblasti křiže ucítila tlak dlaně, která ji ponoukala k pohybu. Na tak malou šarvátku byla všude spousta žalostných pozůstatků. Vesper to nedokázala všechno pojmout a stejně tak se ani nedokázala přestat dívat. Končetiny, cary šatstva, nerozpoznatelné hrudky tkání, které ještě syčely na kamení. Nos jí zaplavily puchy, prodíraly se jí do mozku, aby v něm zanechaly trvalé vzpomínky.

Na rozbitých úlomcích cihel viděla lesknoucí se krev. Při tomto pohledu se zarazila. Nikde nebyly žádné mrtvoly, jen cihly potřísněné karmínem a mezi nimi rozlévající se trato-liště. Sevřela ji divnost toho všeho, zneklidnila její traumatizovanou mysl.

„Co se tady stalo?“

„Na tom...“

„...nezáleží.“

„Ale jak se sem dostala ta krev? Komu patří? Tohle přece nedává žádný smysl.“

„Tohle je válka...“

„Lidi umírají. To je...“

„...všchno.“

„Ale tohle přece nemůže být jen tak!“

Duo si mezi sebou vyměnila rozhořčený pohled. „Jsou to zrádci...“

„...kteří straní démonům.“

„Je to buď oni...“

„...nebo my.“

Vesper třesřtila oči. Zírala, ale nic neviděla.

„Musíme...“

„...jít.“

Vesper už Duo neposlouchala, neslyšela naléhavost v tónu Sladěné. „Ale co byli zač?“

„Musíme...“

„...jít.“

„Kdysi to byl člověk.“

Jedna polovina Dua zamlaskala, druhá si ztěžka povzddechla, každá vzala Vesper za ruku a zbytek cesty ji táhly.

Když se přiblížily k hlavní skupině, Vesper si všimla, že Znělá toho dne přišla o spoustu vojáků. Jejich vlastní síly si počínaly lépe, padl pouze jeden rytíř. Panoši se nyní věnovali svému mrtvému pánovi, odebírali mu zbroj a meče. Tyto předměty měly nedozírnou cenu, při zrodu Císařství Okřídleného oka je vytvořil sám stvořitel. Mrtvé tělo, zbavené znaků svého úřadu, bylo uloženo k ostatním. Na obřadnosti nebyl čas, a tak vojáci nemeškali, sklonili kopí a ostatky sežehli. Smrt rytíře byla politováníhodná, neodpuštělná: nenakažené tělo, které zůstává napospas démonům.

Přikročil k nim Genner. „Nestalo se vám nic?“

Za dívku odpověděla Duo. „Nositelka...“

„...nedošla žádné újmy.“

„Není tedy všechno ztraceno. Blíží se pomoc, ale než dorazí, bude to nějakou dobu trvat. Obsadíme kovárnu a budeme vzdorovat, dokud nebudeme zachráněni.“

„Tohle je omyl!“ zvolala Vesper a oběma pěstmi sevřela látku Gennerovy uniformy. „Ti lidi umřeli kvůli mně! Já nejsem žádná nositelka. Jsem jenom hloupá holka. Ten meč si vezměte vy. Tumáte.“

Naklonil se k jejímu uchu a přešel do šepotu. „Na to už je pozdě. Jsi nositelka, musíš tomu uvěřit a oni...“ ukázal na vojáky a panoše, kteří si za nimi ošetřovali rány a obnovovali šiky, „...tomu musejí věřit taky.“

Po lících jí tekly slzy a mísily se s hlenem na jejím horním rtu.

Genner se obrátil ke Sladěné. „Je v šoku. Dej jí nějaké stimulanty, a dokud nebudeme připraveni k přesunu, ať nevystřkuje nos.“

Následovala pauza, která hrozila přerůst v protest, ale ten Genner v zárodku zadusil. „Dejte se do toho!“

Duo zasalutovala a odvedla Vesper dozadu ke zdi. Jedna z jejích rukou dívčino rameno svírala větší silou. Vesper zatínala zuby, potlačovala námitky.

Zaprášeným otvorem prolezly do prádelny. V průhledných krytech se zavíjely vakuové trubice. Většinu prostoru zabírala zřícená kapsle, která čisticí kóji propíchlá jako šipka nástěnný terč. Duo Vesper propustila v koutě místnosti, otočila se, vytrhla dveře kóje a zakryla jimi otvor ve zdi.

Vespeřiny myšlenky byly jednou velkou změtí. Nevěděla, co má dělat ani co říkat. Ke svému překvapení kýchla.

Zamrkala. Vzápětí kýchla podruhé.

V nose ji šimral prach. Vzhlédla, všimla si, že z praskliny ve stropě v nepravidelných výronech prýští jakýsi pramínek.

Během několika vteřin se vedle ní objevila Duo.

V tichu bylo slyšet kroky, řadu rychlých kroků, které uvolňovaly spršky prachu, když jim dusaly nad hlavou.

Zvenku se dovnitř dral nový hluk: těžké a vzdálené rachocení, předzvěst blížících se kovových šelem.

Duo zaujala pozice po obou stranách dveří a pozvedla meče.

„Co mám dělat?“ zeptala se Vesper.

„Schovej se...“

„...tamhle,“ odpověděla Duo a ukázala na kóji.

Než se Vesper stačila pohnout, na dveře udeřily neviditelné síly, které je z poloviny vyrvaly z veřejí, až se opile zakymácely. Vesper jejich pohyb napodobila a spadla jí brada.

Do prostoru se přikutálela kovová koule zvící dětské pěsti. Zastavila, zacvakala.

Vesper se instinktivně odtáhla.

Duo se dala do pohybu, narušila soulad. Jedna se vrhla k dívce ve snaze odstrčit ji z cesty kutálející se koule, pokusila se sama sebe vydat v nebezpečí. Druhá máchla mečem a kouli odrazila zpět tam, odkud se přivalila. Byl to rychlý a jistý pohyb, který však přišel příliš pozdě.

V půli cesty z místnosti koule explodovala a zaplnila vzduch žhavými zavinitými šponami. Ty Duo prorazily náprsní krunýř a stokrát se jí zakously do kůže pod ním.

Udělala dva kroky dozadu, pak dva další a meč jí vyklouzl z prstů. Zakymácela se jako rákos ve větru a při ladném pádu na kolena sklouzla za svou zbraní. Zatímco jedna žena klesala k zemi, druhá vyskočila na nohy a upřela pohled na dveře.

Nejprve přiletly kulky, prudce vystřelené tak, aby udělaly místo. Následovaly je postavy, které do prostoru vskakovaly v různých úhlech, a dělaly tak prostor dalším vojákům za sebou. Ač spěchali, pohybovali se kradmo, červenorudé bitevní úbory ztlumené do odstínu stinné šedi. Spatřili raněnou ženu a mladou postavu schoulenou v koutě. Zahlédli, jak se k nim řítí druhá žena, již se při pádu zableskl v ruce meč.

Nevšimli si zbraně v ruce raněné ženy.

Zableskla světla a nabroušená ocel, místnost zalila stroboskopickou září.

Vesper sledovala, jak se siluety na stropě trhaně pohybují vstříc smrti.

Když bylo po všem, v řídké kaluži krve zůstal ležet tucet pokroucených těl.

Duo se opět spojila. Znepokojené ruce spočinuly té druhé na ramenou, pohnuly se, aby sňaly otlučenou helmu.

Byly však odstrčeny. Gestem nikterak tvrdým, ale přesto druhá polovina nejspíše zavrávala.

Zraněná žena si sama otevřela panel na nátepníku. Vytáhla z něj maličkou jehlu a vpíchlá si ji pod popruh helmy. Bez pomoci se postavila.

Rámus zvenku čím dál víc nabíral na síle a blížil se.

U pobožené zdi se objevila Gennerova hlava, která sebou při pohledu na těla ani neškubla. „Hlášení.“

„Meč...“

„...a jeho nositelka...“

„...nedošly újmy.“

Genner přikývl. „A ty?“

„My jsme...“ Mluví se na okamžik a sotva postřehnutelně zadívala ke své potlučené společnosti.

„...My jsme v pořádku.“

Ať na to Genner chtěl říct cokoli jiného, všechno přehlušil třes podlahy. „Ven!“ křikl a ukazoval k protějším dveřím. „Honem pryč!“

KAPITOLA ČTYŘI

Vesper a její doprovod se dali na útěk, proplétali se mezi domy, botami a kanony, vyráželi dveře, pošlapávali soukromí, opět vyráželi do ulic. Vojáci císařství se kolem dívky pohybovali v ochranných skupinkách. Často použili světelné bomby a dýmovnice, které sice prozrazovaly jejich polohu, ale zahalovaly jednotlivce.

Ryk nepřátel se už ozýval velmi blízko. Tankolezce k nim však neměly snadný přístup. Pokaždé když skupina změnila směr, získala trochu času, zatímco lezce se musely tlačit do příliš úzkých mezer. I tak po nich střílely mohutné kanony, které vlastně spíš zkoušely štěstí. Nad střechami prolétávaly granáty, které decimovaly domy, aby ze světa sprovodily jen hrstku panošů. V silnicích se objevovaly nové krátery, některé tak hluboké, že do nich v syčivých proudech vnikala voda.

Lezce zastavily a z jejich kovových těl vyskákali ozbrojení vojáci. Na čerstvých nohou se ihned pustili do pronásledování protivníků. Vířící šedí se míhaly ostré červenorudé siluety.

Vesper utíkala v oku bouře, obklopená obránci v soustředných kruzích. Vojáci tvořili ten nejzevnější a po nich

následovali panoši, poté rytíři a nakonec Duo, která Vesper obíhala jako dvojice vzteklých včel. Vesper daleko nedohlédla ani doširoka otevřenými očima a její mozek se neobtěžoval zpracovávat veškeré okolní šílenství. Myšlenky ustoupily, stáhly se pod adrenalinový příkrov.

Někdy byla Duo nablízku a nepředvídatelně s ní smýkala, jindy ji Sladěná na několik děsivých vteřin úplně opustila, v rukou se jí roztančily meče, probodávaly dým a utínaly nohy potenciálních útočníků. Vesper a Duo zastavily u shluku popelnic, přikrčily se, vyrazily na útěk, odbočily a ještě jednou. Byly dezorientované, zůstaly opuštěné spolu s těly padlých.

Vpředu nepřítel narychlo stavěl barikádu. Přenosné generátory napájely panely silného světla, které vyrůstaly na protější straně ulice. Ale takových relikvií ubývalo a nedostávalo se jich dost, aby stačily uzavřít celou komunikaci. Jejich nedostatek bylo nutné kompenzovat užitím poněkud primitivnějších předmětů: židlí a převrácených skříněk navršených do mezer.

Genner pozvedl ruku a jeho skupina okamžitě zastavila. Do každého ucha vnikly šeptem pronesené rozkazy. „Těmi trychtýři se nás snaží nasměrovat k Obchodní třídě a těm tankům. Do útoku! Prorazte tu bariéru!“

Vojáci bez jediného slova uposlechli a vyřítili se na otevřené prostranství.

Nepřátelé měli horší zbraně a nebyl mezi nimi nikdo, komu by se dostalo rytířského výcviku, ale zároveň jich bylo víc a také nikam nespěchali.

Gennerovi svěřenci se za použití posledních granátů prohnali prostorem. Na tak krátkou vzdálenost za svou odvalu zaplatili krutou daň v krvi. Spršky kulek neutuchaly. Pod širým nebem neznamenalý schopnosti a zkušenosti mnoho, a tak rytíři i panoši padali k zemi bez rozdílu.

Vesper viděla, jak kolem ní řídnou řady, jedna odřatá oběť za druhou. Měla čas si pomyslet, že možná umře také, žasnout, že ještě žije, nabyt jistoty, že další krok je poslední.

A poté dospěli k barikádě.

Zařinčely meče, na zátarasech zajiskřil kov, ozvala se vše-prostupující píseň. Generátory nevydržely zatížení a celý panel světla se vypnul. S ním se vytratila i odvaha obránců. Většina se dala na útěk a nastavila záda jako terče. Několik, těch bláhových, se vzdalo. Zatímco rytíři pobíjeli zbytky, prospěchářští panoši kradli přenosné ochranné štíty. O dvě minuty později se skupina dala opět do pohybu.

Vzadu dál hrozily tankolezce a dotírali pěšáci, ale vpředu se otevírala volná cesta. Výše se tyčily vysoké skály a Genner se svými lidmi nakonec stanuli před touto přirozenou hranicí ostrova. Ve skále byly vklíněny obrovské generátory, které čerpaly energii z moře a předávaly ji do Ladicí kovárny, jež se nacházela v obrovském stříbrném bloku. Genner své lidi dovedl až k mohutné hradbě, kterou tam kovárna tvořila, a skryli se mezi hučícími kovovými sloupy.

„Postavte zátaras,“ přikázal. „Doufejme, že je pro ně zdroj energie důležitější než povraždít nás.“

Panoši uposlechli a s použitím uloupených světelných štítů zbudovali oblou čtvrtou zeď.

O dvě stě metrů dál se skácela jedna z budov a na jejím místě se ztěžka vynořily čtyři tankolezce. Po jejich stranách pochodovaly vojenské oddíly.

Příslušníci Gennerových jednotek zatajili dech.

Nastala pauza, kterou vyplňoval rychlý a vzrušený tlukot srdcí.

Ryk motorů tanků přešel do tlumeného vrčení. Kanony se vypínaly.

Jednotky vydechly.

Genner chvatně vydal rozkazy. Lidé se rozdělili. Někteří se postavili na hlídku, jiní se věnovali raněným. Šťastlivci odpočívali.

Potom Genner spokojeně obrátil pozornost k Vesper. Ta se nacházela ve stavu mezi šokem a zoufalstvím. Duo se držela kousek od ní: jedna žena stála vedle Vesper, zatímco druhá ležela na zemi a nechávala polního ošetřovatele ošetřit jí rány. Zdravotník jí nad hrudí držel magnet a Genner sledoval, jak jí z ran po jedné, jako zvonivý deštík, vyskakují kovové střepiny.

„Vesper, teď jsme na křižovatce. Je možné, že posily dorazí včas, je možné, že včas nedorazí. Chci vědět, jestli pro nás má Gama nějaký rozkaz. Promluvil k tobě meč?“

Vesper zamrkala, vzpamatovala se.

„Ptám se tě: promluvil k tobě meč?“

„Myslím, že jednou. Ještě doma. Zavolal na mě a... a... těžko se to popisuje slovy.“

„Myslíš, že by sis s ním teď mohla opět promluvit?“

Shlédla na své ruce, hypnotizovaná jejich třesem. „Ne.“

Genner přesunul pozornost na Sladěnou. „Podala jsi jí stimulant?“

Duo ze země odpověděla. „Byly jsme vyrušeny.“

Od Vesperina boku dodala: „A myslely jsme...“

„...že by Čistota...“

„...byla lepší...“

„V přítomnosti...“

„...Sedmy.“

Gennerovy líce zaplavilo horko. „V téhle fázi nemáme co ztratit. Stimuluj ji. Postarám se, aby vás nic nevyrušilo.“ Soustředěně se zadíval do Vesperiných očí. „Pospěš si. Nemáme mnoho času.“ Dívka přikývla. Její tvář byla pod vrstvou špíny sinalá. Genner ještě rychle pohlédl na Duo. „A aby bylo jasno: pokud tohle přežijeme, tvou neschopnost uposlechnout jednoduchých rozkazů bude věnována zvláštní část mého hlášení.“

Duo zasalutovala. Počkala, až se k ní Genner otočí zády, a probodla ho pohledem. Bez okolků vytáhla jehlu a zapíchlá ji do Vesperiny ruky.

„Au!“

Po výkřiku se jejím směrem prudce otočilo několik hlav.
„Promiňte.“

Silné stimulanty potlačily šok a Vesper provizorní tábor najednou uviděla se závratnou ostrotí. Pohlédla na zdravotníka, který Duo pokládal na ránu druhou vrstvu skynu. Pohlédla na vojáky polehávající na zemi a do očí, které uhýbaly, jen co se s nimi pokusila navázat kontakt. „Potřebuju... potřebuju trochu soukromí.“

„Tohle je...“

„...maximum...“

„...možného.“

„Dobře. Můžete se aspoň otočit?“

Duo jí vyhověla, ačkoli si jedněmi ústy významně povzdechla.

Vesper přikývla a rozbalila meč, opatrně ho položila a zhluboka se nadechla. „Okřídlené oko, braň nás, ochraňuj nás, spas nás.“ Meč zůstával stejně nehybný jako vždy. Vesper se nad ním skláněla, až ji od něj dělilo pouze několik centimetrů. Na krku a rukou se jí zježily chloupky. „Haló,“ zašeptala. „Promiň. Moc se omlouvám. Rozhodně jsem tě neměla brát a vím, že jsi o nic z těchhle věcí nežádal, ale teď tě opravdu, opravdu potřebujeme. Prosím. Nechci, aby ještě někdo přišel k úrazu. Nechci prolévat žádnou další krev.“ Při jisté vzpomínce se znenadání zachvěla. „Jestli ještě jednou zaútočí, všichni umřeme a nebude nikdo, kdo by...“ V rozpacích se odmlčela. „Kdo by tě odnesl k Trhlině.“

Čekala, soustředila se na meč a měla pocit, že čas zpomalil. Hleděla tak usilovně, že zapomněla mrkat. Rozostřil se jí zrak, měla pocit, že vidí pohyb tam, kde nic není. Ale potom,